УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2012
ЖОВТЕНЬ
№10 (237)

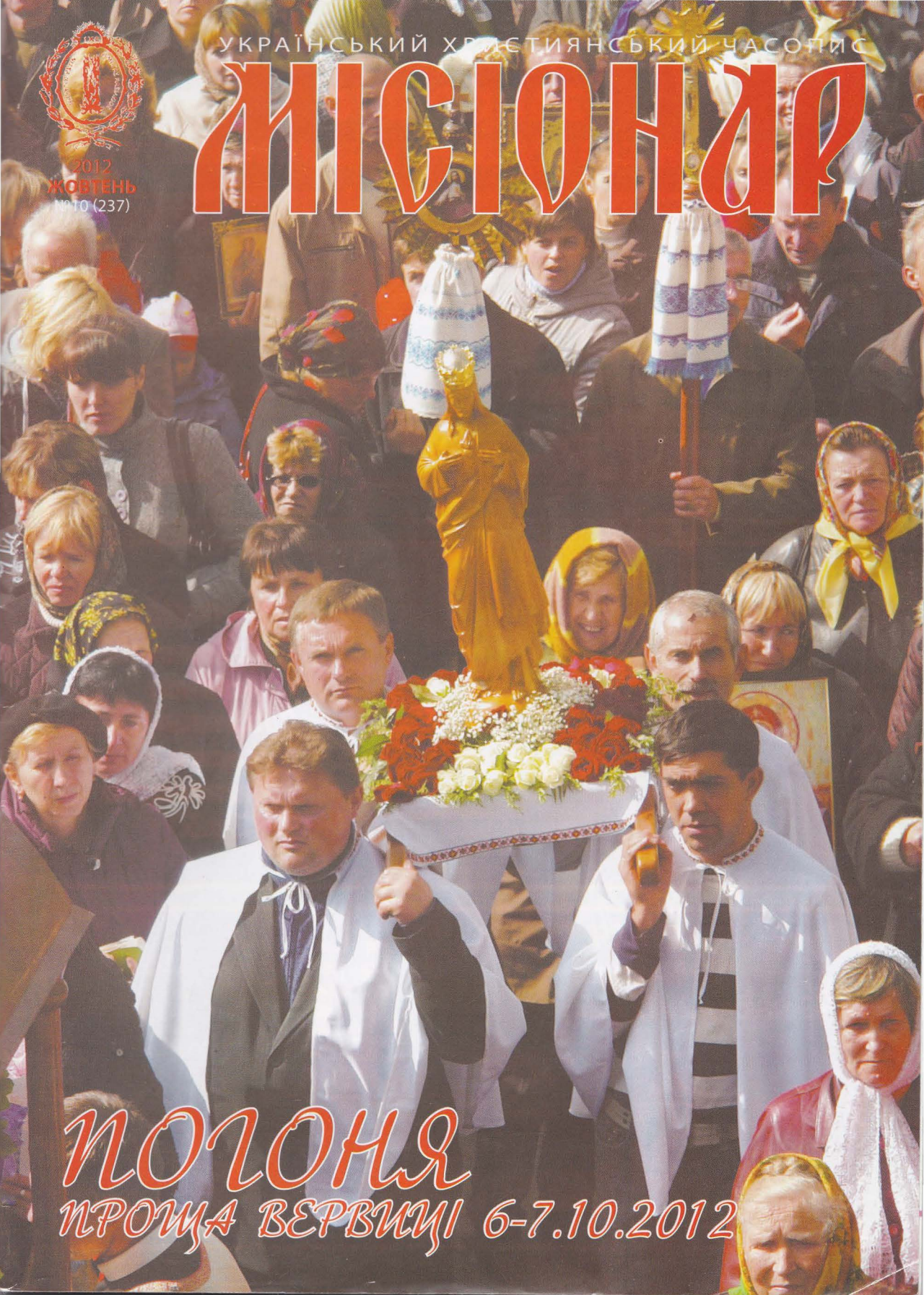

ПОГОНЯ

ПРОЩА ВЕРБИЦІ 6-7.10.2012

Провінція Найсвятішого Спасителя в Україні оо. Василіян

запрошує

на ювілейні святкування наших монастирів:

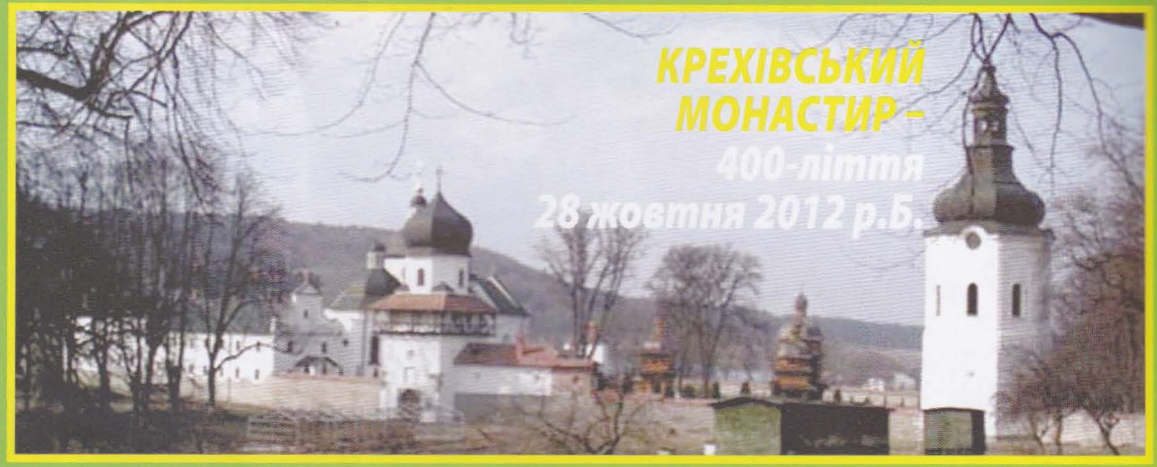

КРЕХІВСЬКИЙ МОНАСТИР –
400-ліття
28 жовтня 2012 р.Б.

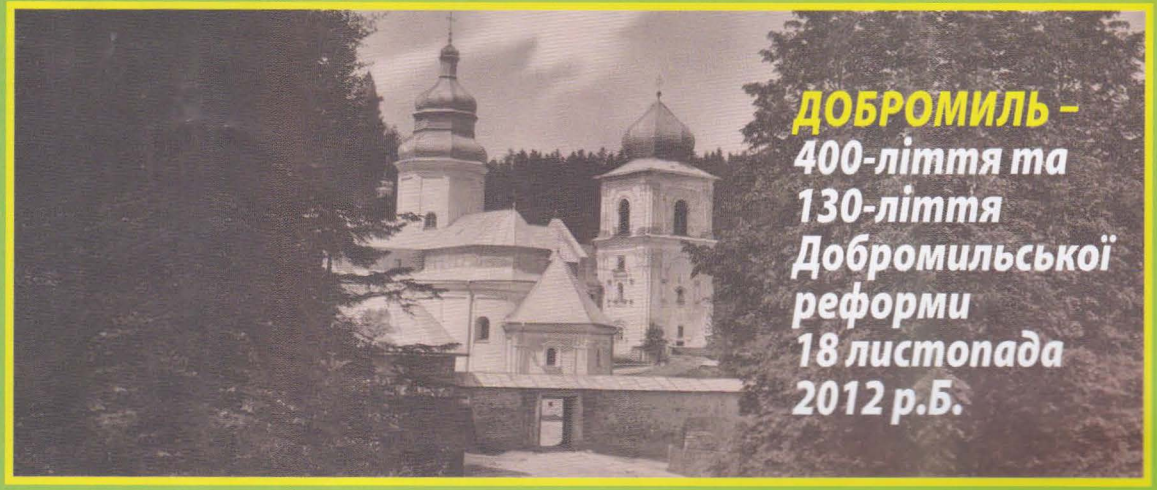

ДОБРОМИЛЬ –
400-ліття та 130-ліття Добромильської реформи
18 листопада 2012 р.Б.

БУЧАЧ –
300-ліття
7-8 грудня 2012 р.Б.

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

ПРАВЕДНИК НАРОД ОБЕРІГАЄ

Слава Ісусу Христу!

Українське суспільство переживає стан надзвичайно високого рівня політизації, особливо напередодні парламентських виборів у державі. Різноманітні політичні сили навперебій намагаються переконати виборців, що саме вони зможуть принести мир і процвітання країні, часто вдаючись до маніпуляцій, чи навіть відвертого обману або брехні. Найбільш прикро, що сьогодні важко визначитися із тим, за кого проголосувати, бо виявляється, що навіть тоді, коли виборці голосують за одних кандидатів та платформи, які вони представляють, то це ще не є гарантією, що завтра депутат не змінить своїх поглядів і не перейде до цілком протилежних політичних сил, аніж ті, під знаменами яких пройшов до, наприклад, Верховної Ради України.

Дуже важко в таких обставинах зорієнтуватися християнину, який довіряє Богу і намагається жити чесно і справедливо. Саме тому християни часто почуваються розгубленими, не знаючи, за кого голосувати, а ще більша проблема – як чинити тоді, коли виявиться, що у своєму виборі помилилися. Адже законного методу впливу на обранців, чи то президента, чи депутатів, на сьогодні, по-суті, немає.

Тепер, в останні дні перед таким важливим вибором, ми звертаємося до Слова Христового, щоб збагнути, яким чином повинні чинити і як сприймати теперішній стан суспільства, особливо в політичному аспекті. Насамперед потрібно наголосити, що християнин не може бути байдужим до стану справ у суспільстві. Подібно як Іван Хреститель, хоча й не мав безпосереднього стосунку до приватного життя царя Ірода, таки робив йому публічні зауваження про неприпустимість неморальності в особистому житті (див. Мк.6,17-20). А також закликав до покаяння всіх людей (пор. Лк.3,1-14), бо коли бодай мала частина народу далека від Господа, то й ми не можемо бути спокійні і щасливі. Тому християнин не стоїть осторонь тих подій, які суттєво впливають на суспільство, як наприклад, вибори.

По-друге, ми мусимо бути свідомі, що наше суспільство ще зовсім недавно здобуло свободу і переважно не вміє її вживати, або з неї користати. Закони встановлені такі, що ми маємо досить обмежені можливості вибору. Багато хто, навіть не задумуючись, віддасть свій голос за того, хто «тут і тепер» дасть якусь подачку. На жаль, цього процесу на сьогодні ми не можемо зупинити. Але християнин голосуватиме по совісті за того, кого він уважає найбільш гідним і відповідним, щоб представляти народ і дбати про його добробут, будучи депутатом у парламенті.

По-третє, християнин уповає на Бога, в молитві поручаючи Йому майбутнє своє, своїх дітей і цілої України. Бо тільки Господь-серцевідець знає наші думки і може навернути серця людей до свого Слова і Благодаті. Християнин твердо переконаний, що правда ніколи не програє, навіть попри позірну поразку, справедливість завжди торжествує, Бог завжди перемагає. За великим рахунком, нам сьогодні найбільше потрібне саме довір'я до Божого Провидіння. В цьому довір'ї жити, працювати, виховувати дітей і дбати про добро народу. Адже сам Господь, звертаючись до Авраама, запевняє, що задля праведників зберігає цілі міста і народи (пор. Бут.18,20-33).

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД СВЯТОГО ЙОАНА 6

ЛІТУРГІЄЮ КРОК ЗА КРОКОМ 8

ТАЇНСТВА СЛУЖІННЯ: ПОДРУЖЖЯ І СВЯЩЕНСТВО 12

ЗАВЕРШИВСЯ СИНОД УГКЦ 16

МУЧЕНИК І СВІДОК ВІРИ 20

СИНОД ЄПИСКОПІВ УГКЦ ПРОГОЛОСИВ БЛАЖЕННОГО ВОЛОДИМИРА ПРИЙМУ ПОКРОВИТЕЛЕМ МИРЯН УГКЦ 20

ГРОМАДЯНСЬКА ПОЗИЦІЯ І ДІЯ: ХРИСТИЯНСЬКЕ БАЧЕННЯ 22

ВІХИ ІСТОРІЇ ЛЬВІВСЬКОЇ СВЯТООНУФРІЇВСЬКОЇ БІБЛІОТЕКИ 26

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД 42

ПРЕПОДОБНИЙ ЙОАНІКІЙ ВЕЛИКИЙ 43

РОЛЬ МАРІЇ В ПЛАНАХ БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ 44

НАГОРОДЖЕНЕ ДОВІР'Є 45

ЗАКОХАТИСЯ В БОГА 47

П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН ЧИТАТИ БІБЛІЮ 50

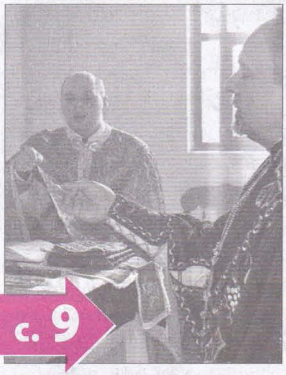
с. 9

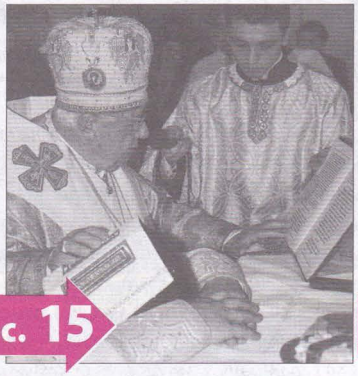
с. 15

с. 16

Читайте у «Місіонарчику»

СВЯТО ПОКРОВИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ с. 31

ДВЕРІ БЕЗ РУЧКИ с. 32

ПРИТЧА: СВІТЛЯЧОК с. 33

ПРИГОДИ КРАПЕЛЬКИ с. 34

СОН ЯКОВА с. 36

ПРИТЧА "ПРО ВИНОГРАДНИК" с. 38

ЗАГАДКА «КЛЮЧОВЕ СЛОВО» с. 40

ВОЛСВИНСЬКИЙ СВЯТОВОЗДВИЖЕНСЬКИЙ ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР 52

З ВЕРВИЧКОЮ І ПАЛИЧКОЮ В РУКАХ 54

ПОЕЗІЯ 59

«ПРО ВИБОРИ ДО «НЕБЕСНОГО ПАРЛАМЕНТУ» 60

НАШІ ПОЧУТТЯ І ОЧІКУВАННЯ 61

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС 62

КРОСВОРД «СВЯТИЙ АПОСТОЛ ТОМА» 65

с. 20

Місіонарчик

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар:
Ігор САВ'ЯК

Радакційна колегія:
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Коректура:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Фото: бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

Фото обкладинки – бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

На обкладинці – прочани під час прощі вервиці, Погоня, 2011 рік.

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 28.09.2012 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2012

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД СВЯТОГО ЙОАНА

Філіпе Фернандес РАМОС
(Переклад з іспанської: о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ)

ВСТУП

Якщо по порівняти Синоптичні Євангелія з Євангелієм від Йоана, складається враження, що попадаємо в цілком новий світ. Це ніби потрапити на височенну гору, спокійну і величну, вершину якої не зможемо побачити. Раптом «хтось» спускається з цієї недосяжної для нас висоти, стає нашим посередником і починає відкривати нам її красу. Таким чином виникає неминуче, а водночас страшне, питання про можливі дороги на гору. Тоді «альпініст», що спустився і сидить між нами, починає розповідати дивовижні речі. Не зможете побачити всю гору: «Ніхто й ніколи Бога не бачив» (Йо.1,18).

Проте, Він хотів, щоб люди змогли Його пізнати і для цього послав свого Сина: «Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав» (Йо.3,16). Сходження на гору заманює людину. Де підніматися? «Я – дорога» (Йо.14,6а). Існує багато доріг, але, щоб дійти до кінця, є тільки одна: Я є... Спокуса гори включає тепер також дорогу. Вже заздалегідь знаємо, що ця дорога буде важкою та крутою. Чи потрібно для цього докладати зусиль? Звичайно! Нас ведуть на гору: «Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене... Я – двері» (Йо.11, 6б; 10,7). Він дарує нам правдиве життя, яким тільки тут можна жити в повноті, вільне від осквернення та смерті: «Я – воскресіння і життя» (Йо.11,25). Підтримує нас у прагненні піднятися: «Я – хліб життя» (Йо.6,35наст.). Ми вирішили піднятися. Сходження гарантує успіх: Я йду попереду, щоб уникнути розсіяння та небезпек, як добрий пастир (пор. Йо.10,11; 12,32). Ви маєте перебувати у єдності між собою та зі мною, як гілка з виноградиною (пор. Йо.15,1-7). І прийдемо. Звичайно, прийдемо: «Хто вірує – від смерти перейшов у життя» (Йо.5,24). Ми прийшли.

Саме такими є висоти та глибини, в яких перебуває та манить нас четверте Євангеліє. Як орел, що піднімається вгору та скривається для нашого зору, і раптом, ніби падає у безодню. Наші очі наповнюються екстазом, беручи участь у його вражаючому польоті. Немає нічого незвичайного в тому, що з давніх часів це Євангеліє називали «духовним». Тільки дух може рухатися з такою легкістю серед таких великих таємниць. Рухатися і чинити так, щоби й ми рухалися.

Має щось в собі ця книга, прекрасна та вийняткова у багатьох аспектах: надзвичайно чітка, говорить прямо, уникає зусиль непрямої мови. Коли говорить до нас: «правда визволить вас» (Йо.8,32), «Я на те уродився і прийшов у світ на те, щоб свідчити істину» (Йо.18,37), «Я бо подолав світ» (Йо.16,33), Я – з висоти, ви – з низу (див. Йо.3,31наст.), «А вічне життя у тому, щоб вони спізнали тебе» (Йо.17,3), «Істиму я їжу, незнану вам» (Йо.4,32), то ми можемо впасти у спокусу зобов'язати говорити цією мовою настільки прямо, наскільки самі думаємо, коли її використовуємо. Це було б прибідненням. Наше зусилля має бути спрямоване на захоплення глибин

його секретів за посередництвом простоти його мови.

1. Йоан та синоптики

Якщо порівняти твір від Йоана із синоптиками, найперше спостережемо, що він належить до літературного стилю, який називаємо «євангелієм» (подібно, як і синоптики): описує діяльність Ісуса, починаючи від зустрічі із Хрестителем, і завершуючи смертю і воскресінням. Містить також інформацію про Його чуда та доктинальну активність. Незважаючи на цю загальну співпадаючу картину, потрібний більш детальний аналіз, завдяки якому чітко з'явиться велика новизна Йоана у порівнянні з синоптиками. Вона може з'явитися під різними кутами:

– У спільних розповідях, наприклад, про покликання учнів чи прогнання торговців з храму, Йоан вносить варіанти та важливі підходи.

– Є важливі теми, про які розповідають синоптики, але які опущені в Йоана: євангеліє дитинства, дискурс чи нагірна проповідь, великі притчі, вигнання бісів...

– Йоан приносить незнаний синоптикам матеріал: епізод з Никодимом, жінка-самарянка, паралітик біля купелі, воскресіння Лазаря, алегорії про доброго пастиря та виноградник...

– По відношенню до літературної форми, синоптичний матеріал складається, не враховуючи оповідання про страждання, з ізольованих розповідей, коротких проповідей чи груп пропозицій, впорядкованих та систематизованих євангелистами. В Йоана переважають тематичні проповіді. Він представляє також нові теми й використовує терміни та нові техніки.

– Велика мобільність Ісуса в хронологічному та географічному аспекті, що дозволяє зробити висновок про три роки місійної діяльності: багато подорожей в Юдею та Галилею, три святкування Пасхи... Таким чином ламається стислий термін синоптиків, Галилея та Єрусалим з єдиною подорожжю, що поєднує обидві сцени і дозволяє звузити місійну діяльність до якихось чотирьох місяців, оскільки в них говориться лише про одну Пасху.

– Конкретне відношення Йоана до кожного із синоптиків – дуже комплексне питання. Щодо Марка, то може бути виправданим з послідовності, що включає помноження хлібів, ходіння по воді, повернення з іншої сторони озера, прохання про знак з боку фарисеїв, визнання віри Петром (Йо.6; Мр.6,34-8,29). Ці збіги достатньо пояснюються спільною традицією Церкви. Відношення Йоана з Матеєм часами встановлюється не настільки сильних основах, про які й не варто говорити. Найчисельнішими є збіги з Лукою: багато спорідненості в оповіданнях про страждання, потрійна заява Пилата про невинність Ісуса, сестри Марта і Марія... Відношення вказує на явну залежність, але це могло статися через спільне джерело, яке вони використовували незалежно один від одного.

Пишучи своє Євангеліє, Йоан не мав на меті доповнити синоптиків (теорія доповнення, комплектування), чи тих писань, що були відомі його читачам; ані пояснювати їх (синоптиків), маючи на увазі їхні труднощі (теорія пояснення); ані тим більше замінити їх актуалізованою версією (теорія заміни). Як Йоан, так і синоптики, надзвичайно важливі, кожен з них представляє відповідну традицію. Потрібно говорити про синоптичну та йоанівську традицію як незалежні реальності. Потрібно підкреслити, що Йоан, незалежно від синоптиків, створив новий «тип євангелія», водночас ідентичний та відмінний від синоптиків. ■

(далі буде)

ЛІТУРГІЄЮ КРОК ЗА КРОКОМ

Ієродиякон Андрей ПАВЛИШИН, ЧСВВ

Продовження,
Поч. у ч.1-9 за 2012р.Б,

Щоб ми могли продовжити говорити про літургію, мусимо задати собі питання: що таке Церква? Чому таке важливе місце вона займає у нашому спасінні?

Церква – це ніщо інше, як спільнота пошуку і прагнення Бога, але це і не дивно, бо про це свідчить псалмоспівець: «Душа моя жадає Бога, Бога живого…» (Пс.41,3). Він писав досить давно, коли не було так розвиненої цивілізації і культури, але він знав, що пізнати і полюбити Бога – це передовсім зрозуміти відірваність від Нього. Пізнавши Христа, не можна не любити Його, а полюбивши – не прагнути до Нього. Бажання бути в єдності з Ісусом – це те, що було втрачене на початку, і до чого людина завжди стремить і стримітиме. Ця єдність здійснюється в Церкві, де Він завжди перебуває. Не говоримо тільки саме про Євхаристію, бажаємо спробувати поглянути глибше, щоб зрозуміти Його справжню вартість, що так губиться у сучасності. Говорити про Церкву як установу Христа, в якій здійснюється найбільше з таїнств і чудес сьогодення – Євхаристію. Євхаристія завжди здійснювалась у Церкві. Чому Христос закладає її для цієї місії? Насамперед варто повернутись до тих речей, які ми вже пройшли: яке первинне значення антимінсу. Антимінс – це невеликий полотняний прямокутник із зображенням Ісуса Христа, якого знімають з хреста, який також має посередині зашиті мощі. Внизу антимінс підписує і ставить свою печатку єпископ, який його освятив. Для нашої Церкви, що походить з древньої Київської митрополії це має веливе значення. Адже у Візантії антимінси без мощей.

Щоб це зрозуміти, ми повинні дещо повернутись в історію нашої Церкви. Антимінс підписував і освячував єпископ, бо це вказувало на зв'язок із архиєреєм і його правдивість. Це має досить велике значення, бо вказує на те, що єпископ делегує своєму священикові здійснювати святу Літургію і Євхаристію. Коли здійснюється архиєрейська літургія, вона вказує на єдність Церкви, на єдність люду Божого. Це й було головною метою єпископа – поєднувати стадо Христове. Євхаристія – це зібрання народу в єдине ціле, що становить Таїнство Церкви. Вона є Тілом Христовим, а єпископ – її голова. Церква не належить цьому світові, вона здійснює це таїнство за наказом Христа для світу – «за всіх і все». Саме жертвою Христовою спасається світ, і Церква несе це спасіння світові. Коли вона не мала б його, не мала б що дати світові і не свідчила б за Христа. Христос залишив себе у Церкві, Він ототожнив себе з нею – Церква становить єдине Тіло Христове, бо у Христі ми спасаємось. Коли хтось і справді бажає себе спасти, він повинен віддати своє життя Христу, ототожнити своє життя з Його життям, служити Йому, виконати покладену місію Христом – нести спасіння у світ. Ми не спасаємось по одинці, але в єдності з Христом. Саме антимінс це і показує – єдність пресвітера з єпископом, який поєднаний з іншими єпископами в колегію єпископів, на чолі якої знаходиться Петро – Скеля, на якій збудована Церква: «Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров це тобі явили, але Отець мій Небесний. Тож я тобі заявляю, що ти скеля, і на цій скелі побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її» (Мт.16,17-18).

Прийміть, їжте, це є Тіло Моє, що за вас ламається на відпущення гріхів

Святий Ігнатій Антіохійський стверджує, що «тільки та Євхаристія є дійсною, яку здійснює єпископ, або той, кому він доручить її здійснювати». Тому Євхаристія безпосередньо пов'язана з єпископом через антимінс. Вона і тепер здійснюється завжди і всюди з доручення єпископа, яке він делегує. Саме це поєднує Церкву, вказуючи на природу Євхаристії, що здійснюється за наказом Христа Його апостолами і всіма тими, що прийняли від них скарб віри – це і є її вселенськість. Всі парафії поєднує через себе єпископ, який пов'язаний із цілою Церквою, і через правомірного єпископа приноситься правдива Євхаристія. Без Євхаристії парафія перестала б мати частку у Вселенській Церкві і перестала б бути католицькою. Назва походить від грецького слова catholikos (Καθολικος), що означає «соборний», «загальний», «всесвітній» або «вселенський». У такому значенні цей термін вживав Ігнатій Богоносець 115 року, а в 381 році на Першому Константинопольському соборі, в доповнення Нікейського символу віри, даний термін став одним із чотирьох визначальних для Церкви – так, згідно з цим символом Церква є «єдиною, святою, соборною (Καθολικὴν) і апостольською».

Якщо єпископ самозванець, то й усі, кого він поставив на священика, не мають жодної влади від Христа, і Євхаристія, як й інші святі Тайни, які вони здійснюють, не правосильні, не мають жодної вартості. Тому є таким важливим зв'язок, що передається від Христа апостолам, а тоді єпископам, священикам, дияконам.

Саме тому, коли священик, готуючись до звершення таїнства Євхаристії, розгортає на престолі антимінс, одержаний від законного єпископа, то цей престол стає не лише престолом даного храму, але

єдиним престолом Церкви Божої, яка є єдина, свята, соборна й апостольська. Бо саме цю цілісність охоплює і втілює нерозривний зв'язок єпископа, Євхаристії й Церкви. Кожен, хто виступає проти законного єпископа, що є потверджений Апостольським Престолом (Папою Римським), виступає проти єдності Церкви і прогрішується проти Тіла Христового, яким є Церква. Така особа не може називати себе правомірно християнином і католиком, як і правдиво прославляти Христа, бо сама себе відриває від Спасителя.

Роздумування про літургію ми завершили на «Сирафимському гімні» – «Свят, свят, свят...», коли то всі у церкві прославляють Бога цією ангельською піснею, єднаючись із безтілесними у прославі, а священик проказує потиху молитву: «З цими блаженними силами, Владико чоловіколюбче, і ми кличемо і мовимо...» Цими словами ієрей потверджує, що тепер люди справді єднаються з безтілесними силами в прославі, він також усвідомлює те, що немає нікого святішого від Бога у Пресвятій Тройці: «...святий єси і пресвятий, Ти, і єдинородний Твій Син, і Дух Твій Святий; святий єси і пресвятий, і велична слава Твоя». Далі священик стверджує спасенну істину, про що говорить святе Писання, як і те, що початок ця літургія бере від великого архиєрея Ісуса Христа, на честь якого все це звершується: «...Ти світ Твій так возлюбив єси, що і Сина Твого єдинородного дав, щоб усякий, хто вірує в нього, не загинув, але мав життя вічне. Він, прийшовши і сповнивши ввесь задум щодо нас, в ночі, в яку Його видано, а радше він сам себе видав за життя світу...» Коли слуга Божий, священик, наближається до завершення євхаристійної молитви, він пригадує, як вперше було встановлено літургію Ісусом Христом на Тайній Вечері: «...прийняв хліб у святі свої і пречисті і непорочні руки, воздав хвалу і благословив (при цих словах священик благословляє хліб на дискосі), освятив, переломив, дав святим своїм учням і апостолам, кажучи». Про це свідчить святий апостол Лука (Лк.22,19): «Узявши ж хліб і вчинивши подяку, поламав і дав їм, кажучи...»

По цих словах хор саме завершує серафимську пісню. Священик приклоняє свою голову і, вказуючи правою рукою на святий хліб, проголошує слова Спасителя: «Прийміть, їжте, це є Тіло Моє, що за вас ламається на відпущення гріхів». Під час проголошення цих слів усі в церкві стихають і мовчки слухають, бо проголошувати їх може тільки єпископ чи священик. Решта вірних лише по цьому одноголосно стверджують – «Амінь». Це означає, що всі розуміють, що відбувається і погоджуються з цим таїнственним дійством. Після цього проголошення ієрей з дияконом творять знак хреста і вклоняються низько, віддаючи шану тілу Господа Ісуса Христа. Проголошуючи ці слова, вони виконують волю Ісуса Христа, який сказав: «Це тіло Моє, що за вас віддається. Це чиніть мені на спомин!» (Лк.22,19).

Далі священик, благословляючи правою рукою чашу, тихо промовляє: «Так само і чашу по вечері, кажучи». Це ще раз нагадує слова святого Писання – «По вечері так само ж і чашу...» (Лк.22,20). Тоді ієрей робить виголос, вказуючи на чашу: «Пийте з неї всі, це є Кров Моя Нового Завіту, що за вас і за багатьох проливається на відпущення гріхів». І знову ієрей з дияконом поклоняються низько, віддаючи пошану Крові Христовій. Церква після виголосу знову проголошує «Амінь». Після цього священик знову тихо проказує молитву: «Тому-то й ми, споминаючи оцю спасенну заповідь і все, що ради нас сталося: хрест, гріб, триденне воскресіння, на небеса вознесіння, праворуч сидіння, і другий і

славний твій прихід...» Ця тиха молитва підбиває підсумок, заради чого Ісус прийшов на землю і це пройшов – все було потрібно для нашого спасіння, «бо Бог так полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Йо.3,16). В цій молитві перераховуються перемоги Ісуса Христа, зв'язані в єдине ціле жертовною любов'ю Спасителя, яку він у повноті приносить на хресті. Христос заради нас відважується на жертву любові. Адже це логічно – немає любові без жертви. Любов завжди жертвується іншому, коли кладеться щось заради когось. Христос приносить досконалу жертву послуху Отцеві, Він кладе своє життя, Він – досконала любов, тому є досконалою жертвою. Якщо розважимо про Пресвяту Тройцю, то побачимо досконалості самопожертви один одному Отця, Сина і Святого Духа як досконалої любові, тому й досконалої жертви. Якщо ж жертва пов'язана із стражданням, то не тому, що так мусить бути, але тому, що зло запанувало в цьому світі, який відійшов від любові Божої. Проте, тільки через хрест можливе сходження до правдивої радості і Царства Божого. Тому Христос застерігає: «у світі страждатимете». Але хто розділяє страждання з Христом, той бере участь і в Його перемозі: «Та бадьоріться: Я переміг світ!» (Йо.16,33).

Після молитви священик проголошує слова пророка Давида: «Твоє від твоїх, Тобі приносимо за всіх і за все». В цей час диякон, склавши руки навхрест і піднявши дискос і святу чашу, робить ними знак хреста – це вершина святої літургії. Саме цей жест диякона символізує вершину Христової жертви і літургії, бо як і колись на хресті, Христос знову приноситься Богові Отцеві за всю Церкву – новий народ, який прийняв Христа і обмився в Його крові на очищення від гріхів своїх, а з ним і все творіння, Вселенна, що разом з людиною відпала від Бога через гріх наших прародичів – «Я покараю всесвіт за зло, а безбожних за їхню провину» (Іс.13,11). Бо перш ніж сотворити людину, Пресвята Тройця вирішила віддати все людині під владу: «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай вона панує над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усією землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі» (Бут.1,26).

Коли підносяться Тіло і Кров Христові під видом хліба і вина Богу Отцеві, то немов показується Йому: «Поглянь, Отче, на жертву Твого Сина за наші гріхи». Подібно говорили в Старому Завіті (Вих.29,24). Тому церква і проголошує «Твоє від твоїх...», що Син приноситься Отцю в повноті любові, від тих, що прийняли й увірували в Нього, і тепер є синами Божими по благодаті всиновлення, тому «твої». А разом з цим і згадується все, що було заплямоване гріхом людини: «за всіх і за все».

Це возношення є також і подякою Богу за всі Його ласки, які він подав нам, як і за саму жертву Христову за нас на хресті. Тому свята літургія – це найкраща і найцінніша подяка, прослава і перепросьба Бога, бо тут відбувається поєднання із жертвою Христовою. Оскільки наше життя Христос у Собі приніс і віддав Богові, тому в часі літургії не один раз закликається «...все життя наше Христу Богові віддаймо», на що кожного разу люди відповідають: «Тобі, Господи». З цього бере новий початок усе, що оновлюється із пришестям Святого Духа Утішителя.

Усвідомлюючи це, Церква виголошує співом вірних: «Тебе оспівуємо, Тебе благословимо, Тобі дякуємо, Господи, і молимось Тобі, Боже наш». ■

(Далі буде...)

ТАЇНСТВА СЛУЖІННЯ: ПОДРУЖЖЯ І СВЯЩЕНСТВО

Підготував о. Герман НИЧАК, ЧСВВ

Попередньо ми розглядали Таїнства втаємничення та освячення вірних, наступні дві Тайни виражають харизму, тобто дар служіння, яке має сакраментальний характер. «У святих Таїнствах Подружжя та Священства християнин отримує благодать Святого Духа для будування Церкви – Тіла Христового. У святому Таїнстві Подружжя Церква благословить покликаних Христом чоловіка і жінку на створення «домашньої Церкви» – християнської сім'ї» – навчає Катехизм УГКЦ (470).

Свята Тайна священства стосується лише чоловіків, які посвячують себе на служіння для вірних Церкви Христової: «У святому Таїнстві Священства Церква, благодаттю Святого Духа, поставляє покликаних Христом чоловіків на служіння спільноті вірних проголошувати Євангеліє, бути пастирями Божого народу і освячувати його». Христос, який «прийшов не для того, щоб Йому служили, але послужити й дати життя Своє на викуп за багатьох» (Мт.20,28) є взірцем для служіння як у подружжі, так у священстві.

Таїнство подружжя

Про установлення подружнього зв'язку читаємо у Святому Письмі Старого Завіту, в книзі Буття: «І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх. І благословив їх Бог і сказав їм: «Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядковуйте її собі» (1,27-28). Христос потверджує, що подружжя існує тільки між чоловіком і жінкою: «А на початку створення Бог створив їх чоловіком та жінкою. Ось чому чоловік покине свого батька-матір і пристане до жінки своєї, й обоє будуть одним тілом; тому вже не двоє, лише – одне тіло» (Мк.10,6-8).

Зв'язок чоловіка і жінки природний, задуманий Богом для добра самого подружжя і для продовження людського роду. Бачимо зі Святого Письма, що Бог створив людину чоловіком і жінкою і покликав їх до взаємної любові. Подружній зв'язок чоловіка і жінки вказує на те, що статева відмінність обидвох взаємодоповнюється природним способом і це поєднання благословенне Богом для продовження роду. Це поєднання в родинний зв'язок є спільнотою, яка покликана наслідувати життя Пресвятої Тройці у любові та у творенні нового життя.

Подружжя є не тільки природнім правом людини і фізичним, емоційним та психічним зв'язком двох – чоловіка і жінки, але з приходом Христа набирає сакраментального характеру і значення: «У Церкві подружній зв'язок є Таїнством, у якому чоловік і жінка являють нове життя у Христі. Християнське подружжя – це не тільки природна спорідненість, спільне життя і досвід, а й місце Божого Об'явлення та освячення людства» (Катехизм УГКЦ, 471).

Християнське подружжя є Святою Тайною, у якій чоловік і жінка, з'єднані в «одне тіло» взаємною любов'ю, творять «домашню Церкву» діянням Святого Духа та його благодаттю. Ця любов є плідною – з неї зроджується нове людське життя для продовження роду. Владу творення нового життя Бог дав людям, і в цьому людина наслідує отцівську творчість Бога-Отця.

Що, отже, злучить Бог, людина хай не розлучає

У Євангелії від Йоана читаємо про весілля в Кані Галилейській, на якому був присутній Ісус Христос. Своєю присутністю Він освятив подружжя і підніс до гідності святої Тайни, як читаємо про це у Требнику в молитві обряду вінчання: «сподобив у Кані Галилейській показати цінність подружжя своїм пришестям і там подружжя благословив», вказуючи, що з волі Божої є «законне подружжя і дітородження з нього».

Щодо укладення подружжя існує багато приписів, перешкод та вимог, але ми не будемо їх усіх розглядати, скажемо тільки про основні прикмети християнського подружжя.

1. Єдність подружжя. Вона полягає в тому, що подружжя може бути заключене між одним тільки чоловіком і однією жінкою.

2. Нерозривність – може бути внутрішня і зовнішня. Внутрішня нерозривність подружжя – воно не може бути розв'язане через спільну згоду одружених. Зовнішня нерозривність полягає в тому, що жодна людська установа не має влади розв'язати подружжя, яке було укладене згідно обряду і довершене фізичним поєднанням чоловіка і жінки. Нерозривність подружжя потверджена словами самого Христа, який сказав: «Що, отже, злучить Бог, людина хай не розлучає» (Мк.10,9; Мт.19,6).

3. Правосильність подружжя. Свята Тайна Подружжя має бути укладена згідно обряду перед місцевим єпископом або парохом чи священиком, якому було надане повноваження благословити подружжя. При цьому мають бути присутні також щонайменше два свідки. Правосильно укладене подружжя користується привілеєм права, яке гарантує нерозривність і важність до того часу, поки не буде доведено протилежне.

Від початку існування людського роду Господь через подружжя здійснює історію спасіння – завдяки здатності продовження роду Він посилає до Ізраїльського народу праведних людей та пророків, через яких обіцяє народження Христа-Месії, Спасителя, обіцяного ще в раю першим людям. Обітниця спасіння здійснюється саме завдяки тому, що Христос-Бог приходить у цей світ природним способом, чим вказує на цінність подружжя та його особливу роль в історії спасіння.

Тайна священства

Священство бере початок від самого Христа, бо Він є вічний первосвященик: «Бог-Отець у Своєму чоловіколюбстві «так полюбив світ, що Сина Свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто віpує в Нього, не загинув, а жив життям вічним. Бо не послав Бог у світ Сина світ засудити, лише Ним – світ спасти» (Йо.3,16-17).

Син Божий, Ісус Христос, називаючи Себе добрим пастирем, вказує на основне покликання і призначення священика: «Я – добрий пастир. Добрий пастир життя своє за овець покладе» (Йо.10,11). Бути священиком – це постійно віддавати себе для інших і віддати своє життя за них, якщо Бог зажадає такої жертви.

Христос-первосвященик здійснює Божу Обітницю, дану вибраному народові про «єдиного Пастиря»: «Я поставлю над ними єдиного пастиря, що пастиме їх, слугу мого Давида. Він буде їх пасти, він буде пастирем над ними» (Єз.34,23), Він, тобто Христос, є єдиним посередником між Богом і людьми (пор. 1Тим.2,5). Тому священик на взірець Христа є тим, хто духовно опікується народом Божим і також несе відповідальність за духовне зростання вірних.

Особливість Христового священства полягає в тому, що Він приніс себе самого в жертву примирення на хресті, будучи водночас і Священиком, і Жертвою. Тому Його жертва, звершена один раз, є досконала назавжди (пор. Євр.7,27) а її наслідки охоплюють всі часи і віки: «заповідаючи на Тайній Вечері чинити спомин Його смерті і воскресіння (пор. Лк.22,19) та після Свого Воскресіння даючи своїм апостолам дар Святого Духа і владу відпускати гріхи (пор. Йо.20,22-23), встановлює Своє священство в Церкві» (Катехизм УГКЦ 487) для того, щоби ці плоди спасіння були доступними кожній людині через святі Тайни аж до кінця світу.

Священство називається також Таїнством рукоположення, бо ця свята Тайна вділяється через покладення рук на голову покликаного та супроводжується молитвою єпископа про «благодать Святого Духа для здійснення Христового священства у звершенні святих Таїнств і пастирському служінні» (Катехизм УГКЦ, 488). Священик, приносячи безкровну жертву, діє іменем Христа і водночас «в ім'я всієї Церкви, коли звертає до Бога молитву Церкви» (Катехизм УГКЦ, 488).

Апостольське наступництво

Як ми вже згадували, Христос доручив апостолам продовжувати спасительну дію у світі через уділення святих Тайн, давши їм владу передавати Тайну священства їх наступникам – це називається апостольським наступництвом. Звертаючись до апостола Петра, Христос доручає йому опіку над Своєю Церквою, а в його особі також іншим апостолам: «Паси мої ягнята, (...) паси мої вівці» (Йо.21,16-17). Апостоли передали цю місію своїм наступникам, а ті передали тим, хто був після них, і таким чином Тайна священства, яка походить від Христа, вділяється й сьогодні, і так буде до кінця світу – «Пасіте довірене вам Боже стадо, доглядаючи за ним не примусово, а добровільно, по-божому; І як з'явиться архипастир, отримаєте нев'янучий вінець слави» (1Пт.5,2-4) – і також передали владу уділяти святі Тайни через покладання рук (пор. 1Тим.5,22).

Священство, як свята Тайна, має ієрархічну побудову, суть якої виражена у євхаристійному жертвоприношенні. Найвищий ступінь Христового священства це єпископ, який має повноту священства і може вділяти свячення (хіротонію,

тобто покладення рук) як єпископські при співслужінні інших двох єпископів у звичайних умовах, або лише сам в умовах підпілля чи переслідування, коли немає інших єпископів, так і священичі, дияконські чи так звані нижчі свячення: піддияконські та інші. Єпископ також освячує миро у Великий Четвер, та антимінси, які кладуть у своїй церкві на престол священики, що належать до його єпархії. Катехизм УГКЦ навчає: «У своїй єпархії єпископ є першим відповідальним за навчання Божого Слова, провід Божого народу та його освячення» (492), священики і диякони є тими, які йому допомагають у цьому.

Нижчим від єпископа є ступінь, який називається священик. Він є тим, хто представляє єпископа в парафії і виконує священнодіяння та пастирське служіння в поєднанні з єпископом і від імені єпископа. Священики є тими, хто здійснює святі Тайни Хрещення, Миропомазання, Євхаристії, Покаяння, Єлеопомазання та Вінчання. Священик може бути призначений та рукоположений на єпископа при умові, якщо він не одружений.

Ступінь диякона отримує той, хто готується до священства, або залишається постійним дияконом для служіння згідно свого покликання. «Диякони поставлені єпископом на літургійне служіння при єпископу та пресвітеру, а також на інші служіння в справах навчання і допомоги в потребах Божого народу, зокрема убогих та недужих» – навчає Катехизм УГКЦ (492). Ступінь піддиякона не відноситься до святої Тайни, є лише таким, що передує дияконським свяченням та приготовляє до них.

Свята Тайна Священства витискає в душі незатертий знак – печать, яка залишається навіки, і тому той, хто прийняв цю Тайну, назавжди залишається дияконом, священиком, або єпископом, навіть тоді, коли вже не священнодіє з будь-якої причини.

Благодать Святого Духа для здійснення Христового священства...

Завдяки святій Тайні священства здійснюється пастирство Христа у Церкві. Пастирське служіння церковної ієрархії виявляється у царському (управління, урядування), пророчому (навчання, тобто проповідування Слова Божого) і священичому (освячення та благословення) здійсненні Христового післанництва. «Ці три служіння церковна ієрархія звершує у спільноті й для спільноти – від імені Христа та Його Церкви» – навчає Катехизм УГКЦ (492). ■

ЗАВЕРШИВСЯ СИНОД УГКЦ

З 9 до 16 вересня 2012 р.Б у м. Вінніпезі в Канаді відбувся Синод Єпископів УГКЦ

Вступ

З 9 до 16 вересня 2012 року Божого у м. Вінніпезі в Канаді відбувся Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви, у якому взяли участь 38 єпископів з України, США, Канади, Австралії, країн Центральної та Західної Європи і Латинської Америки.

Нагодою для проведення цього Священного Синоду саме в Канаді стали святкування 100-ліття прибуття до цієї країни першого українського єпископа – блаженного священномученика Микити Будки. Ієрархія УГКЦ з усього світу зібралася в цій країні, щоб спільно з місцевою Вінніпезькою архиєпархією відсвяткувати ювілеї та подякувати Богові за опіку над нашим народом упродовж цього часу. Синодальні отці, беручи участь у святкуваннях та спілкуючись із вірними в різних парафіях Вінніпезької митрополії, з радістю ствердили, що, незважаючи на час та обставини, українські греко-католики в Канаді зуміли зберегти свою церковну та національну ідентичність. Ключову роль у цьому відіграла УГКЦ, а також різні українські громадські організації та наукові інституції. Водночас було зауважено, що сьогодні необхідно застосовувати нові пастирські підходи, щоб підтримувати та розвивати церковно-культурну свідомість наших вірних, а особливо молоді.

Початок Синоду

8 вересня єпископи УГКЦ відвідали храм Святого Йосифа, в якому перебувають мощі блаженного священномученика Василя Величковського. Синодальні отці відслужили Молебень до Святого Духа та помолилися при мощах блаженного.

Офіційний акт відкриття Синоду відбувся 9 вересня у вінніпезькому катедральному соборі Святих рівноапостольних Володимира і Ольги урочистою Архиєрейською Божественною Літургією, в якій взяли участь численні єпископи, священики, богопосвячені особи та миряни. Під час проповіді Блаженніший Святослав, Глава і Отець УГКЦ, привітав усіх з нагоди святкування 100-літнього ювілею від дня призначення і прибуття до Канади блаженного священномученика Микити Будки. Глава УГКЦ відзначив, що з прибуттям першого єпископа до Канади можна говорити про започаткування в цій країні ієрархії УГКЦ з власною структурою та східнохристиянською ідентичністю. Звертаючись до тексту Євангелія чотирнадцятої неділі після Зіслання Святого Духа, в якому йдеться про запрошення на весільний бенкет, Блаженніший Святослав порівняв греко-католицьких єпископів, які вперше зібралися на Синод в Канаді, зі слугами, що їх Небесний Отець посилає, щоб запросили кожну людину взяти участь у бенкеті Царства Божого. «Сьогодні, святкуючи цей божественний бенкет і споминаючи подію прибуття блаженного Микити до Канади, наша Церква поновлює запрошення на трапезу Божої любові, закликаючи всіх у цій країні – українців і неукраїнців, тих, хто має українське походження, і всіх людей доброї волі, стати синами й доньками Небесного Отця». Глава УГКЦ також закликав усіх присутніх усвідомити собі єдність УГКЦ, пам'ятаючи, що вони є членами «великої Божої сім'ї – сім'ї, яка пам'ятає про них, любить і бажає їх підтримати, і просить про їхню підтримку».

На відкриття Священного Синоду Єпископів УГКЦ прибули гості: Владика Джеймс Вернер Вайсгербер – представник Конференції Римо-Католицької Церкви в Канаді, Архиєпископ Вінніпезької архидієцезії, і Владика Юрій Каліщук – Архиєпископ і Митрополит Української Православної Церкви Канади в єдності з Константинопольським Патріярхатом. Гості виступили з привітальним словом, висловлюючи радість з приводу проведення Синоду саме на теренах Канади та побажання благодаті Святого Духа для успішної роботи під час засідань. Від імені Синоду Блаженніший Святослав подякував гостям за зичливість і висловив сподівання щодо поглиблення співпраці між УГКЦ та канадськими дієцезіями Римо-Католицької Церкви, як рівно ж із Українською Православною Церквою.

Робочі засідання розпочалися у понеділок, 10 вересня. У своїй Програмній доповіді першого дня Синоду Блаженніший Святослав проаналізував минулий і сучасний стан розвитку УГКЦ, актуальні завдання, що стоять перед Церквою, та внутрішні і зовнішні чинники, які можуть сприяти або стояти на заваді їй у сповненні святої місії у світі.

Головна тема

У вівторок, 11 вересня, Синод Єпископів УГКЦ зосередився на розгляді головної теми – «Роль мирян у житті і місії Церкви». Було представлено доповіді і співдоповіді, у яких висвітлено біблійно-богословське обґрунтування покликання і місії мирян у Церкві (о. Тарас Барщевський); історичний контекст розвитку мирянських рухів в УГКЦ (д-р Олег Беген, УКУ); активність мирян у парафіях УГКЦ сьогодні (о. д-р Андрій Онуферко), а також результати опитування мирян щодо їх бачення своєї ролі в житті та місії Церкви (Митрополит Лаврентій Гуцуляк та Вікторія Адамс). Тему літургійного життя в парафії синодальним отцям представив Владика Венедикт Алексійчук – голова Патріаршої літургійної комісії.

Основною думкою доповідей було те, що миряни належать до посвяченого Бо-

гові народу, є спадкоємцями союзу і адресатами обітниці спасіння. Одночасно було констатовано, що зараз стоїть питання не так про ідентичність мирян, як про їх місію, як членів єдиного Божого народу, бути «живим камінням» (1Пт.2,5) для побудови самої Церкви та свідками Божої святості у світі. Миряни мають бути співробітниками єпископів і священиків у душпастирській праці та служити своїми талантами й здібностями розбудові Тіла Христового, яким є Церква, і проповідуванню Царства Божого у світі.

Під час обговорення доповідей єпископи з вдячністю згадали посвяту і жертовність мирян УГКЦ, їхню роль у збереженні віри в нелегких суспільно-політичних обставинах XX століття. Святість мирян УГКЦ була визнана всією Католицькою Церквою, зокрема через беатифікацію Пратулинських мучеників і блаженного мученика Володимира Прийми. Наголошуючи на великій ролі мирян, синодальні отці звернули увагу на особливу потребу духовної опіки і душпастирства родин, а також катехизації дітей, молоді та дорослих.

Після пленарних засідань отці Синоду працювали у двох тематичних групах: «Роль та покликання мирян у здійсненні післанництва Церкви у світлі Пастирського послання Блаженнішого Святослава про живу парафію» та «Аналіз внутрішніх чинників та зовнішніх обставин, які можуть сприяти чи утруднювати сповнення мирянами своєї місії у Церкві та світі».

За підсумками розгляду головної теми члени Синоду прийняли низку рішень, які мають допомогти мирянам краще усвідомити свою місію у Церкві, зростати у вірі й любові та ставати щоразу більше здатними ділитися своєю вірою з іншими. Щоб дати мирянам живий приклад служіння Богові й ближньому у Церкві, єпископи проголосили блаженного Володимира Прийму Покровителем мирян УГКЦ та заохотили всіх вірних до поширення почитання святих мирян Української Церкви. Було підкреслено особливу вагу родини, яка повинна стати «справжньою школою молитви і християнської любові».

Інші теми

Важливою частиною Стратегії УГКЦ на період до 2020 року стане застосування для сьогоднішніх душпастирських потреб Церкви стародавньої практики катехумонату, що полягатиме в поступовому і системному впровадженні в таїнства християнської віри дорослих, які бажають прилучитися до УГКЦ через Святі Таїнства християнського втаємничення, а також поглибленні віри охрещених членів Церкви, які свого часу не мали змоги пройти належну катехизацію.

Члени Синоду також міркували над окремими питаннями канонічного та адміністративного характеру. Зокрема, обговорили проект нової редакції Партикулярного права УГКЦ, заслухали звіти про діяльність Патріяршої курії, комісій та відділів патріяршого рівня, звіт голови Робочої групи із впровадження Стратегії розвитку УГКЦ до 2012 року «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом», звіт генерального керівника Управління справедливості, а також звіти поодиноких синодальних комітетів. Цього року ширший звіт представили: Комітет у справах молоді, Комітет у справах мігрантів і біженців, Канонічно-правничий комітет та Комітет катехизації і християнської освіти. На основі цих звітів були прийняті окремі рішення для покращення діяльності Церкви в різних сферах душпастирського та суспільного служіння.

Аналізуючи явище міграції в сучасному світі, становище українських мігрантів і діяльність Церкви задля забезпечення належної опіки над ними, синодальні отці висловили стурбованість тривалим і масовим

відтоком людей з України. Було прийнято низку рішень щодо їхньої підтримки за кордоном та недопущення втрати ними релігійної та культурної ідентичності.

Обговорюючи питання катехизації, єпископи вирішили включити вивчення Катехизму УГКЦ у навчально-формаційні програми духовенства і мирян, розробляти нові катехитичні програми на основі Катехизму УГКЦ та в дусі християнської традиції Володимирового Хрещення, покращити катехизацію в країнах, де немає структур УГКЦ.

Важливою подією цьогорічних засідань стало обрання нового складу Постійного Синоду. Членами Постійного Синоду на наступні п'ять років стали владики: Володимир Війтишин, архиєпископ і митрополит Івано-Франківський, Кен Новаківський, єпарх Нью-Вестмінстерський, Ярослав Приріз, єпарх Самбірсько-Дрогобицький, Борис Ґудзяк, новоіменований Апостольський екзарх для українців-католиків Франції, країн Бенілюксу та Швейцарії.

Робота синодальних отців супроводжувалася особистою та літургійною молитвою. У день духовної застанови, який 13 вересня провів о. д-р Андрій Онуферко, вони роздумували над Божим Словом, а також над біблійно-духовним значенням Синоду та в молитві просили благодаті Святого Духа, щоб своїми рішеннями чинити Господню волю. Щодня єпископи служили Божественну Літургію, під час якої визначені проповідники з-посеред учасників Синоду виголошували проповіді на духовні теми.

Синод Єпископів УГКЦ надіслав привітання Святішому Отцю Венедикту XVI. Відгукнувшись на ініціативу Вселенського Архиєрея, Синод проголосив 2013 рік в УГКЦ Роком віри та створив оргкомітет, який повинен запланувати відповідні духовні заходи на загальноцерковному рівні в контексті Ювілею 1025-ліття Хрещення Русі-України. Синодальні листи були скеровані до Архиєпископа Ричарда Сміта – Президента Канадської Єпископської Конференції, до українських православних ієрархів Північної Америки, до Генерал-губернатора і Прем'єр-міністра Канади, до українських громадських організацій, які діють на території Канади, та до Канадського відділення Рицарів Колумба.

Наступний Синод Єпископів УГКЦ відбудеться в Україні, у Києві, 11-18 серпня 2013 року Божого. Головною його темою буде: «УГКЦ і нова євангелізація». У рамках проведення Синоду Єпископів 2013 року його члени візьмуть участь в урочистостях з нагоди 1025-ліття Хрещення Русі-України, що проходитимуть у Києві. Зокрема, Синод постановив провести 17-18 серпня Всецерковну прощу до Патріаршого собору Воскресіння Христового у Києві та закликав духовенство, чернецтво і мирян усієї Церкви чисельно взяти в ній участь.

Завершення Синоду

Після закінчення синодальних засідань, у неділю, 16 вересня, архиєреї відслужили Божественні Літургії в українських греко-католицьких парафіях Вінніпега та околиць, подякувавши Богові за Його опіку над своїм народом, особливо впродовж понад 120 років із часу прибуття перших іммігрантів з України до Канади та 100-літнього ювілею прибуття першого українського єпископа – блаженного священномученика Микити Будки.

Єпископи УГКЦ висловили подяку Митрополитові Лаврентієві Гуцуляку та оргкомітету Синоду за ретельну підготовку та зразкову організацію синодальних засідань. Синодальні отці щиро дякують усьому Божому людові Української Греко-Католицької Церкви за молитовну підтримку та закликають до дальшої співпраці в розбудові Церкви в Україні та на поселеннях. ■

Секретаріат Синоду Єпископів УГКЦ

МУЧЕНИК І СВІДОК ВІРИ

Синод Єпископів УГКЦ проголосив блаженного Володимира Прийму Покровителем мирян УГКЦ

Миряни належать до посвяченого Богові народу, є спадкоємцями союзу та адресатами обітниці спасіння. Зараз стоїть питання не так про ідентичність мирян, як про їхню місію як членів єдиного Божого народу бути «живим камінням» для побудови самої Церкви та свідками Божої святості у світі. Церква потребує таких чоловіків і жінок, які зуміли б бути активними й творчими співробітниками пастирів у церковному житті та залишалися протагоністами в різних сферах, даючи християнське свідчення в сім'ї, на роботі та в побуті. Миряни мають бути співробітниками єпископів і священиків у душпастирській праці та служити своїми талантами й здібностями розбудові Тіла Христового, яким є Церква, і проповідуванню Царства Божого у світі.

Блаженний Володимир Прийма Покровитель мирян УГКЦ

Синод УГКЦ прийняв низку рішень, які мають допомогти мирянам краще усвідомити свою місію в Церкві, зростати у вірі й любові та ставати щоразу більш здатними ділитися своєю вірою з іншими. Щоб дати мирянам живий приклад служіння Богові й ближньому у Церкві, єпископи проголосили блаженного Володимира Прийму Покровителем мирян УГКЦ та заохотили всіх вірних до поширення почитання святих мирян Української Церкви.

Блаженний Володимир Прийма народився 17 липня 1906 року в селі Страдч на Львівщині. Володимир закінчив дяківську бурсу при Митрополиті Андрееві Шептицькому. Був дяком і диригентом у церкві у Страдчі.

Дяк Володимир Прийма – це порядна, добра людина, яка зберегла міцну віру і не злякалася небезпеки військового часу та переслідування, яких зазнавала Українська Греко-Католицька Церква зі сторони ворожe налаштованого більшовицького режиму. Він приймав активну участь у житті парафії. Взагалі, родина була взірцевою в селі, батько Володимира Прийми був дяком, його брати, Мирон і Максим, були священиками.

Свідки зазначають, що в четвер, 26 червня 1941 року дяк Володимир Прийма і отець-доктор Микола Конрад пішли зі святими Тайнами сповідати хвору жінку. Коли вони поверталися, їх наздогнали енкавеесівці. Священика та дяка схопили та,

лаючись, повели до лісу, який називається Бірок. Ризикуючи власним життям, Володимир Прийма залишився з отцем Миколою Конрадом. Обох їх було вбито. Тіло дяка Володимира Прийми було дуже покалічене, побите, він мав поламані ребра. Володимир Прийма засвідчив свою віру в Бога мученицькою смертю. Його беатифікація відбувся 27 червня 2001 року у Львові під час Святої Літургії у візантійському обряді за участі Івана Павла II.

Синодальні отці скерували окреме Пастирське послання до мирян УГКЦ. У ньому вони подякували Богові за дар святого Хрещення, яким Господь поблагословив наш народ, і висловили визнання мирянам за збереження святої віри, особливо в нелегких умовах еміграції та в часи комуністичного режиму в Україні. Владики також наголосили на важливій ролі мирян у розбудові Тіла Христового та у здійсненні місії Церкви. Було підкреслено особливу вагу родини, яка повинна стати «справжньою школою молитви і християнської любові». Члени Синоду запросили мирян до активної участі у житті парафій, беручи до уваги програму розвитку УГКЦ «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом». ■

Департамент інформації УГКЦ

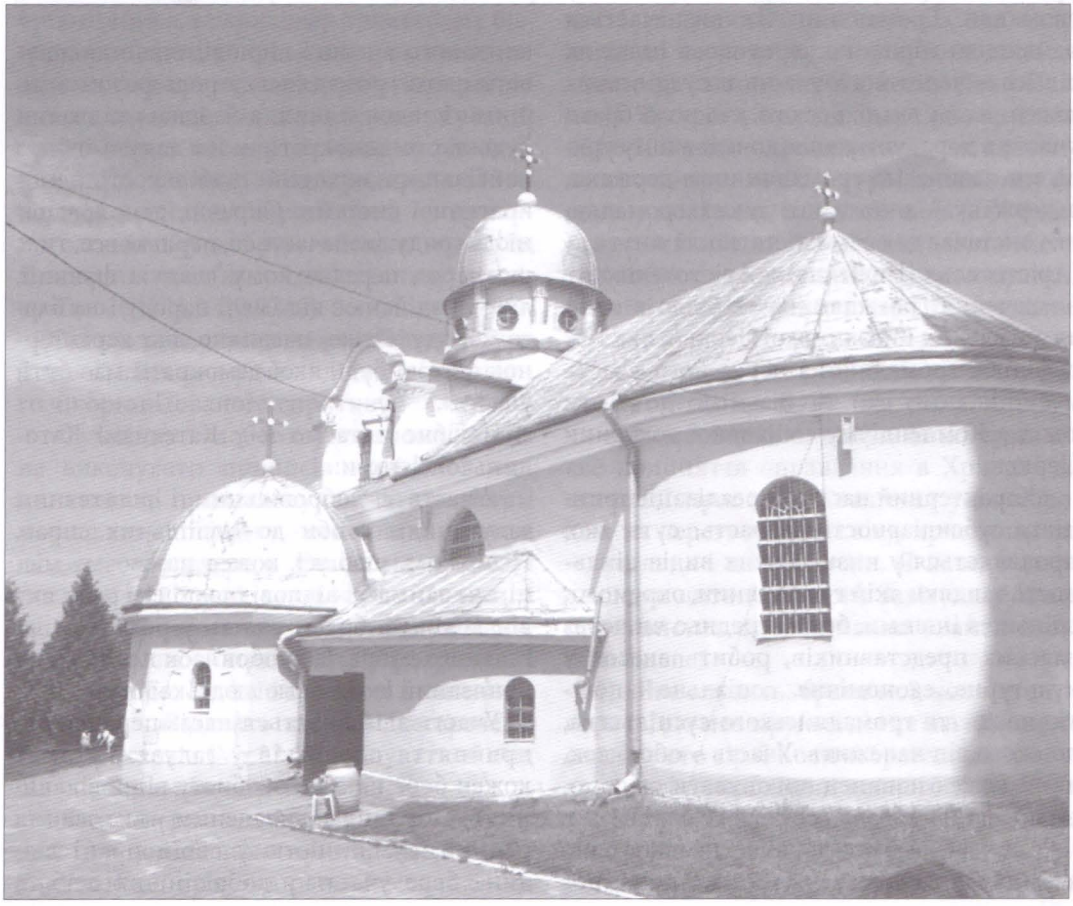

с. Страдч. Львівська обл.

ГРОМАДЯНСЬКА ПОЗИЦІЯ І ДІЯ: ХРИСТИЯНСЬКЕ БАЧЕННЯ

Петро Гусак, Ph.D.
Кафедра філософії
Український Католицький Університет

І

«Оскільки держава – це щось складеного, подібно до іншого цілого, яке складається з частин, то ясно, що нам потрібно спитати, хто такий громадянин держави? Бо ж держава являє собою множину громадян. Громадянин же визначається найвищою мірою не через щось інше, як тільки – через його участь в суддівських рішеннях й у владі. Бо того, хто може брати участь в дорадчому чи законодавчому уряді, ми називаємо громадянином держави, а державу – множиною таких громадян, яка вистачає для самодостатності життя...» (Арістотель. Політика). Арістотелівське визначення громадянина увійшло в соціальне вчення Католицької Церкви, яка теж дефініює громадянина через його участь у суспільному житті. Візьмімо до уваги текст з Компендіуму соціальної доктрини Церкви:

«Характерний наслідок реалізації принципу субсидіарності – участь, суть якої проявляється у низці різних видів діяльності, завдяки якій громадянин, окремо чи спільно з іншими, безпосередньо чи через власних представників, робить внесок у культурне, економічне, соціальне і політичне життя громадянського суспільства, до якого він належить. Участь – обов'язок, який кожен повинен виконувати свідомо, відповідально і задля спільного блага. <...>

Участь у житті спільноти – не лише одне з найбільших прагнень громадянина, покликаного вільно і відповідально виконувати свою громадянську роль разом з іншими і задля інших, а й одна з підвалин будь-якого демократичного ладу й одна з найбільших гарантій стабільності демократичної системи. Справді, демократичність уряду визначається, перш за все, тим, що народ передає йому владу і функції, які він здійснює від імені народу і на благо народу. Отже, очевидно, що характерною рисою-будь якої демократії має бути участь».

Подібне читаємо й у Катехизмі Католицької Церкви:

«Участь є добровільним і шляхетним залученням особи до суспільних справ. Необхідно, щоб усі, кожен на своєму місці, яке займає, і відповідно до тієї ролі, яку він виконує, брали участь у розвитку загального добра. Цей обов'язок невіддільно пов'язаний із гідністю людської особи.

Участь здійснюється насамперед через прийняття обов'язків у галузях, у яких кожен бере на себе особисту відповідальність: старанням, вкладеним у виховання родини, сумлінністю у своїй праці людина бере участь у добрі інших осіб та

суспільства (Іван-Павло II, «Centesimus annus»,43).

Ця участь може бути «позитивною», в дусі співпраці як на «горизонтальному», громадському рівні: «створення «спілок, об'єднань, інституцій з метою осягнення економічних, культурних, ... спортивних, професійних та політичних цілей, як в межах нації, так і на світовому рівні»... структурованість суспільства, тобто створення цілих мереж спілок, профспілок, цехових товариств, колегій, організацій і т.п. недержавного підпорядкування, та організованість і функціонування дрібного приватного підприємництва. Саме завдяки такій мережі недержавних громадських організацій..., та дрібному приватному бізнесу, який чинить громадян фінансово незалежними, громадяни отримують реальний вплив на політику та економіку у їхній країні»; так і на «вертикальному рівні»: у вигляді лояльності і підпорядкування цивільній владі та співпраці з нею – «служіння загальному добру», «сплата податків, виконання обов'язку голосування, захист країни» (ККЦ,2239-2240).

Однак, така участь може і повинна бути й «негативною» – у вигляді індивідуального чи організованого спротиву:

«Сумління зобов'язує громадянина не виконувати приписів цивільної влади, якщо ці приписи суперечать вимогам морального порядку, основним правам людини або вченню Євангелія. Відмова послуху цивільній владі, якщо її вимоги суперечать вимогам чесного сумління, знаходить своє оправдання у розрізненні між службою Богові і службою політичній спільноті: «Віддайте кесареві кесареве, а Боже – Богові» (Мт.22,21); «Слухатися слід більше Бога, ніж людей» (Ді.5,29).

«Якщо державна влада, перевищуючи свої повноваження, пригноблює громадян, то нехай громадяни не відмовляються від того, чого об'єктивно вимагає загальне добро, і нехай їм буде дозволено захищати свої права і права своїх співгромадян від зловживань влади, дотримуючись меж, установлених природним і Євангельським Законом» (II Ват. Собор, Gaudium et spes,74). За певних умов обґрунтований також і збройний опір проти гноблення політичною владою.

Всяка участь громадянина в житті суспільства, але особливо «негативна» – у випадку спротиву, зокрема, коли вона індивідуальна й позбавлена підтримки ширшої спільноти (спільнотна, звичайно ж, також), вимагає дієвості, відваги, стійкості, твердості, рішучості – всього того, що належить до чесноти мужності. Вона вимагає здатності «плисти проти течії» (Іван Павло II. Зустріч з молоддю на Сихові, Львів, 26.06.2001р.Б.), противитися загальному настроєві мас, кон'юнктурі і духові часу («І один у полі воїн, якщо він воїн»). У будь-якому випадку, чи то «позитивна», чи «негативна» участь християнина і громадянина в житті суспільства і держави означає дію.

II

Християнство – релігія дії. Починаючи від дієвої любові до ближніх, через дієве прийняття оправдання в Христі і до активної проповіді Євангелія усім народам та перетворення світу, християнство – суцільна і постійна дія. Я наведу лише декілька цитат з Нового Завіту, найбільш промовистих, хоча їх можна знайти набагато більше:

1) «Яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра? Коли ж брат чи сестра будуть нагі, і позбавлені денного покорму, а хто-небудь із вас до них скаже: Ідіть з миром, грійтесь та їжте, та не дасть їм потрібного тілу, що ж то поможе? Так само й віра,

коли діл не має, мертва в собі! Але скаже хто-небудь: Маєш ти віру, а я маю діла; покажи мені віру свою без діл твоїх, а я покажу тобі віру свою від діл моїх. Чи віруєш ти, що Бог один? Добре робиш! Та й демони вірують, і тремтять. Чи хочеш ти знати, о марна людино, що віра без діл мертва?» (Як.2,14-20).

2) «Бо ми співробітники Божі, а ви Боже поле, Божа будівля. Я за благодаттю Божою, що дана мені, як мудрий будівничий, основу поклав, а інший будує на ній; але нехай кожен пильнує, як він будує на ній! Ніхто бо не може покласти іншої основи, окрім покладеної, а вона Ісус Христос. А коли хто на цій основі будує з золота, срібла, дорогоцінного каміння, із дерева, сіна, соломи, то буде виявлене діло кожного, бо виявить день, тому що він вогнем об'являється, і вогонь діло кожного випробує, яке воно є. І коли чиє діло, яке збудував хто, устоїть, то той нагороду одержить; коли ж діло згорить, той матиме шкоду, та сам він спасеться, але так, як через вогонь. Чи не знаєте ви, що ви Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває? Як хто нівечить Божий храм, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той то ви!» (1Кор.3,9-17).

3) «А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Мт.28,18-20).

Наведені приклади дії: 1) допомога ближнім; 2) дієва співпраця з Божою благодаттю в освяченні власного життя; 3) активна проповідь Євангелія всім народам, чинячи їх учнями Христа. Саме тому «непротивление злу насилием» ґрафа Льва Толстого та інші форми «квієтизму» не є справжнім християнством.

Будучи релігією дії, Християнство активно перетворює світ. Прикладів цьому можна знайти незліченну кількість, але ми зупинимось на постаті і діяльності папи Лева XIII (Джоакіно Печчі, 1810-1903, роки перебування на папському престолі: 1878-1903). Надзвичайно талановитий і різнобічний папа, який своєю найвідомішою енциклікою Rerum novarum [insana cupiditas] («Переворотів [безумна жадоба]», 1891) підняв робітниче питання, скритикував соціалізм, заклав основи Католицького соціального вчення і накреслив «третій шлях» суспільного розвитку, відмінний від капіталізму і соціалізму. Саме в цій енцикліці Лев XIII закликав до дії Церкви у підтримці пролетаріату та до творення спілок робітників і працедавців – до «позитивної» участі у вищенаведеному сенсі – і тим започаткував потужний рух католицьких ляїків, який пізніше його наступники папи Пій X та Пій XI оформили як «Католицьку Акцію»: спротив вірних пропаганді атеїзму та активне залучення в релігійній і суспільній сферах. Єпископат УГКЦ впровадив «Католицьку Акцію» в нашій Церкві у 1931 році. Її гімн «О спомагай нас, Діво Маріє!» українські грекокатолики співають до сьогодні.

Окрім широковідомої енцикліки Rerum novarum, папа Лев XIII видав багато інших документів (88 послань), у яких закликав до активної дії та протидії в суспільстві. Згадаємо лише три з них, присвячені протидії масонству: енцикліка Humanum genus («Людський рід», 1884), енцикліка-звернення до італійського народу Custodi di quella fede («Охоронці тієї віри», 1892), та енцикліка-звернення до італійського єпископату Inimica vis («Ворожа сила», 1892).

Зокрема, в енцикліці Custodi di quella fede Лев XIII пише:

«На додачу, оскільки ми маємо справу зі сектою, яка проникла у все, то недостат-

ньо – залишатися в захисті. Ми мусимо відважно йти в бій і ставити їй перепони. Це те, що ви, любі діти, чинитимете, протиставляючи пресу – пресі, школу – школі, організацію – організації, конґрес – конґресові, дію – дії.

Масонство здобуло контроль над публічними школами, в той час як приватні школи, батьківські школи, та школи, очолювані ревними вірними та монахами й монахинями, можуть [з ними] конкурувати в освіті і вихованні Християнської молоді. Особливо Християнські батьки не повинні доручати виховання своїх дітей непевним школам. Масонство конфіскувало засоби публічної благодійності; отож, заповніть цю порожнечу скарбами приватної допомоги. Масонство вклало благодійництво в руки своїх послідовників, отож, ви повинні довірити тих, хто від вас залежить, католицьким установам. Масонство відкриває й утримує доми пороку, залишаючи вам можливість відкривати й утримувати притулки для шляхетності, яка перебуває під загрозою. Антихристиянська преса воює в релігійній і цивільній сферах на масонські гроші, отож, ваші зусилля і ваші гроші потрібні для католицької преси. Масонство встановило спільноти взаємодопомоги та кредитні спілки для своїх прибічників; отож, ви повинні робити це саме не лише для ваших братів, але й для всіх потребуючих. Це покаже, що справжня і щира благодійність є донькою Того, хто наказує сонцю сходити і дощеві падати на праведних і грішних.

Нехай ця боротьба між добром і злом поширяться на все, і нехай добро переможе. Масонство збирається на часті зустрічі, щоби планувати нові способи атаки на Церкву, і ви теж повинні збиратися на часті зустрічі з метою краще порозумітися стосовно засобів і порядку захисту. Масонство помножує свої ложі, отож, ви повинні помножувати католицькі клуби і парафіяльні групи, сприяти благодійним товариствам і молитовним групам та підтримувати й побільшувати сяєво Божого храму».

Ці слова стосуються не лише протидії масонству, вони можуть слугувати зразком Християнської громадянської позиції та участі – активності і протидії всякому суспільному лиху. В наш час і в нашій ситуації не потрібно далеко ходити за прикладами.

Однак, часто на перешкоді нашій Християнській громадянській позиції й активності стає страх, що про нього папа Лев XIII в енцикліці Inimica vis писав так:

«Під цим оглядом вагомими є слова Нашого попередника Фелікса III: «Помилку, якій не чинять опору – потверджують; істину, яку не захищають – придушують... Хто не чинить опору очевидному злочинові – наражається на підозру в таємній змові». Нагадуючи їм приклади їхніх предків, потрібно реанімувати зламаний дух цих людей тією відвагою, яка є вартовим обов'язку та гідності, так, щоб вони засоромилися та розкаялися у своїх малодушних вчинках. Адже безсумнівно – ціле наше життя втягнуте в постійну битву, ставкою у якій є наше спасіння; ніщо не є ганебнішим для Християнина, як боягузтво.

...Видається, що ті, хто веде війну проти релігії, виявляють більше енергії, аніж ті, хто чинить їм опір. Однак для тих, хто шукає спасіння, не може бути чогось середнього поміж важкою боротьбою і загибеллю. Отож, у випадку слабких і млявих, потрібно вашими зусиллями розпалити відвагу; у випадку сильних – вони мають залишатися активними. Потрібно усунути й усякий слід незгоди; під вашим проводом і началом результатом буде те, що всі разом, єдиним духом та зі спільною дисципліною, натхненно візьмуться до боротьби». ■

ВІХИ ІСТОРІЇ ЛЬВІВСЬКОЇ СВЯТООНУФРІЇВСЬКОЇ БІБЛІОТЕКИ

Олена КОВАЛЬСЬКА

Продовження, початок у ч. 7-8,9 за 2012р.Б.

У хроніці Святоонуфріївського монастиря, коли мова йде про бібліотеку, кілька разів згадано про зміну каталогування книжкових фондів. Очевидно, з плином часу і новими, подекуди численними, надходженнями літератури книгозбірня потребувала якісно нового комплектування. Останні такі зміни відбулися у двадцятих роках XX століття, за протоігуменату о. Платоніда Філяса, який безпосередньо працював з фондами бібліотеки та архіву і власноручно створив новий каталог, з яким бібліотека проіснувала до розформування радянською владою. У 1918 році відділ НТШ у Львові продав для василіянської бібліотеки всі свої друковані видання з 50% знижкою. Це було неабияке поповнення фондів. А кількома роками раніше книгозбірня поповнилась численними книгами і рукописними матеріалами, купленими у М. Гіжицького, відомого під псевдонімом Wolyniak, відтак, вагомо збагатився книжковий відділ «Basilianica». Іншим, не менш цінним, був книжковий фонд «Scripturistica», який сформувався на основі бібліотеки о. Т. Галущинського, ЧСВВ, коли кілька сотень томів були привезені з Риму. Отець Галущинський, будучи ігуменом Львівського Онуфріївського монастиря, як і свого часу о. Філяс, особисто дбав про бібліотеку та архів.

Бібліотека займала два поверхи. На другому поверсі п'ять кімнат, включно із залом дзвініці. Тут була розміщена періодика, фонди, що стосувалися виключно Василіянського чину, фонди рукописів книжкового формату, книжкові фонди за тематичними групами: літургійні, богослужбові, твори Отців Церкви, канонічне право, філософія, історія Церкви, класична література, полемічна література та інше. На першому поверсі знаходився архів бібліотеки і займав дві кімнати. Тут зберігалися усі рукописи історичного характеру, акти, грамоти (королівські, князівські, папські та єпископські) що стосувалися не лише монастиря і чину; хроніки, щоденники, епістолярія.

25 жовтня 1945 року Львівську Василіянську Центральна бібліотеку і архів включено до складу Львівської філії Бібліотеки Академії Наук. Усе багатство василіянських бібліотечних фондів, яке примножувалося роками та століттями, в одну мить Радянська влада розформувала за своїм сценарієм. Частину передано до Державного архіву Львівської області та Львівського Центрального Державного Архіву і замкнено під великим замком. Ще частина фондів потрапила до бібліотеки ім. Стефаника. Тим фондам, що залишилися у Львові, поталанило найбільше, адже станом на сьогоднішній день вони є збереженими і доступними для користування. На жаль, доля іншої частини матеріалів бібліотеки й архіву невідома. Хоча у своїх спогадах отець Дам'ян Богун, ЧСВВ, розповідаючи про тогочасне закриття монастиря і церкви, згадав і про розформування бібліотеки, зазначивши, що окрім влиття у львівські наукові установи, частина василіянських книжкових фондів була спалена як така, що несла загрозу «радянській моралі», ще

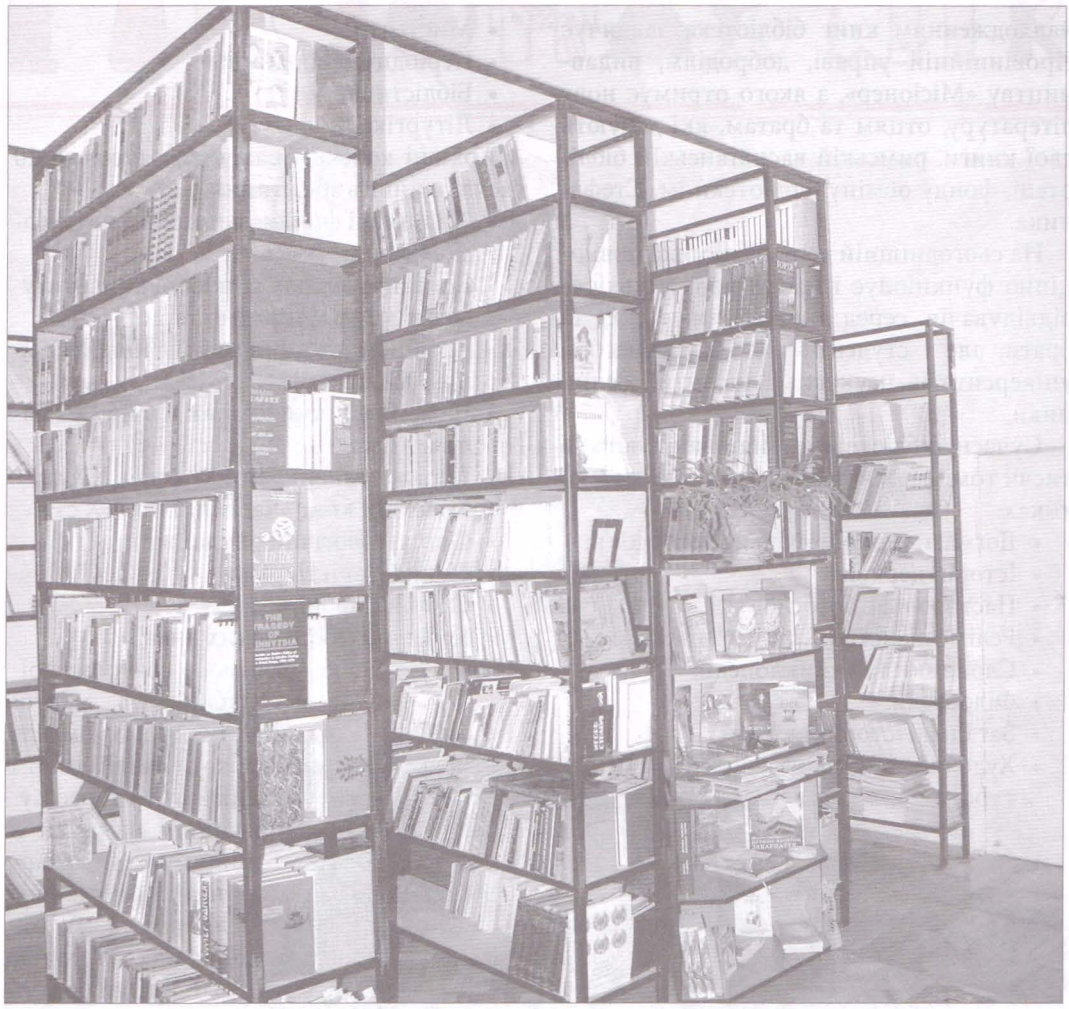

Святоонуфріївська бібліотека

частина вивезена до Петербурга або потрапила у приватні колекції (це грамоти, карти, словники, філософія та твори класиків), і лише незначну кількість стародруків вдалося врятувати.

Але на тому не закінчилась історія Святоонуфріївської бібліотеки. З 1990 року почалось відновлення монастиря і церкви. Згодом розпочалось формування бібліотеки, яку розмістили, як і колись, у приміщенні дзвіниці, та почали поповнювати з надходжень із-за кордону; було повернуто невеличку кількість стародруків з приватних колекцій отців і парафіян, які старанно зберігали миряни.

Новий етап комплектування бібліотеки розпочався з 2002 року виділенням нових залів. Розпочались надходження та купівля нових книг, окремим структурним підрозділом сформовано архів, створено фонд обміну, електронний каталог, Інтернет сторінку. Слід відзначити, що новим

надходженням книг бібліотека завдячує Провінційній управі, добродіям, видавництву «Місіонер», з якого отримує нову літературу, отцям та братам, які дарують свої книги, римській василіянській бібліотеці, фонду обміну бібліотеки ім. Стефаника.

На сьогоднішній день бібліотека повноцінно функціонує і має чималу кількість відвідувачів, серед яких не лише отці та брати, але і студенти вишів, професори університетів, науковці, аспіранти, дослідники.

Сучасні бібліотечні фонди налічують 16 тисяч томів, які відображені у таких тематиках:

- Догматичне та моральне богослов'я;
- Історія церкви;
- Пасторальне богослов'я;
- Релігієзнавство;
- Словники та енциклопедії;
- Філософія;
- Загальна історія;
- Художня та класична література;
- Мистецтво;
- Періодичні видання;
- Біблістика;
- Літургіка.

Архівні колекції налічують близько 10 тисяч одиниць зберігання:

- Рукописні фонди: метричні книги, іпмологіони;
- Колекція відділу рідкісної книги: служебні книги , псалтир та ін.
- Український книжковий фонд XVIII-поч. XX ст.
- Іноземний книжковий фонд XVIII-поч. XX ст.
- Періодичні видання XIX-поч. XX ст.
- Колекція книг «час підпілля XX ст.»
- Фонд теологічних видань;
- Фонд історії Церкви;
- Особисті фонди;
- Колекція молитвних книг.

Як бачимо, святоонуфріївська бібліотека, маючи давню традицію, змогла розпочати новий етап і завоювати інтерес сучасників на рівні з іншими книгозбірнями сучасного Львова. І маємо надію, що згодом її фонди будуть не менш цінними за попередні. ■

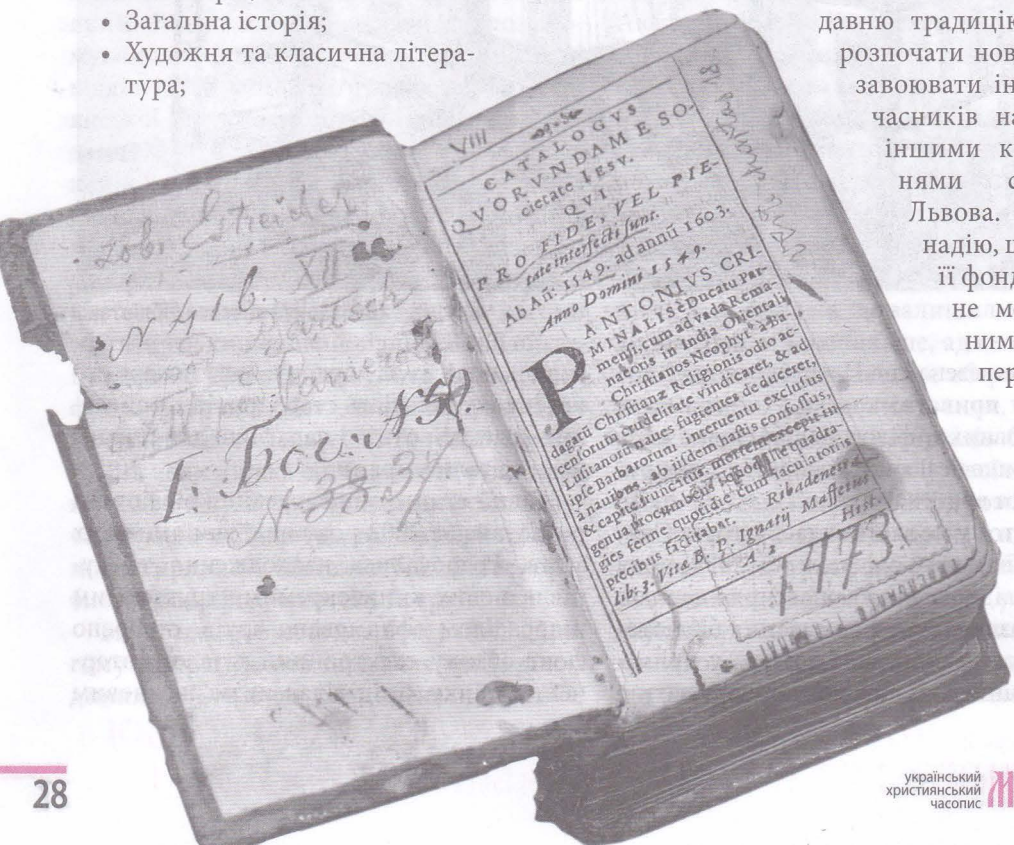

Місіонарчик

«ВЕЛИЧАЄМО ТЕБЕ, ПРЕСВЯТА ДІВО, МАТИ ХРИСТА БОГА НАШОГО, І СЛАВИМО ВСЕСЛАВНИЙ ПОКРОВ ТВІЙ»

Слава Ісусу Христу!

Любі Друзі! На дворі прекрасний місяць жовтень. Багато пожовклого і опалого листя. Все навколо наповнилося осінніми кольорами. Природа поволі готується до зимового спочинку. Бог так уклав світ, що у ньому все гармонійно поєднується, і всі закони природи діють безпомилково. У всій цій природі ми бачимо, як Господь чудово все сотворив і прикрасив. Будьмо вдячні Йому за всі ці дари. Дивлячись на красу природи, подумайте, яку прекрасну душу Господь подарував кожному з нас. Тож цінуйте її і збережіть чистою без гріха.

Ваш Місіонарчик

ВІРШ

Й. Стуцюк

Господи помилуй,
Господи прости –
Не послухав маму,
Гріх мій відпусти.
До мами прибігаю,
З очей тече сльоза –
Ось і помирились
Мама, Бог і я.

СВЯТО ПОКРОВИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Щороку 14 жовтня ми святкуємо урочисте свято Покрови Пресвятої Богородиці. Покров – це хустка-омофор Матері Божої, що є символом материнського піклування про нас, її дітей. Багаторазово наші предки довіряли себе опіці Богоматері.

Свято Покрови було введено у християнство в 10 столітті. Воно засноване на події, яка відбулася в Царгороді. Місто було оточене чужинцями, і Божа Мати покрила своїм покривалом – омофором городян, які молилися на всенічній службі у Влахернській церкві. Це побачив святий Андрій: під церковним склепінням з'явилася Пресвята Богородиця в оточенні ангелів, пророків та апостолів і накрила своїм омофором християн. Це було провістям перемоги. Так і сталося: невдовзі надійшли воїни-захисники і звільнили населення від нападників.

У Київській Русі Пресвяту Матір вважали могутньою заступницею та покровителькою, цілковито віддаючись під її покров. Князь Ярослав Мудрий у 1036 році розбив печенігів і з вдячності до Бога і Його Пресвятої Матері побудував у Києві собор святої Софії та храм Благовіщення на Золотих Воротах. У 1037 році у церкві Благовіщення він віддав увесь народ під опіку Божої Матері. І так, з волі нашого монарха Пресвята Богородиця стала офіційною Заступницею, Покровителькою і Царицею нашого Українського народу.

Козацтво України вважало Пресвяту Богородицю своєю особливою покровителькою. Тому на Запоріжжі була збудована церква Святої Покрови, і празник цей урочисто святкували на Січі. Куди доля не заносила б козаків, завжди з ними була ікона Пресвятої Богородиці.

Двері без ручки

Якось один художник намалював картину «Христос біля дверей». Один з його друзів говорить йому:

– Гарна картина. Але тільки в ній є одна помилка.

– Яка помилка?

– Ти намалював двері, у яких немає ручки.

– Та ні ж. Немає там ніякої помилки. Ручка є, тільки вона... зі зворотного боку.

Бог ніколи нікого не примушує слідувати за Ним; Він ніколи не вривається у двері нашого серця, а лише стукає... Чи чуємо ми Його стукіт? Чи гостинні ми для Бога? Чи впустили ми Його в своє серце? Якщо ні, то є той, хто вривається в нього без запрошення. Лукавий ніколи не церемониться з нами.

Нехай же в наших серцях завжди живе Христос, і тоді місця лукавому не буде. Впустіть у своє серце Христа, адже Він стукає, а ручка-то з Вашого боку!

ПРИТЧА: СВІТЛЯЧОК

Взявши в свою крихітну долоньку маленького жучка, малюк запитав:

– Мамочко, що це за жучок?

– Це світлячок. Не дивлячись на те, що він маленький, він може випромінювати світло.

Малюк задумався і запитав:

– Чому ж він світиться?

– Світлячок – це дитя світла, але світить тільки вночі. Коли інші жучки сплять, він стоїть на сторожі світла, висвітлюючи шлях тим, хто його потребує. Світлячків не так багато, щоб освітити ніч, але коли вони запалюють свої ліхтарики, людям здається, що це дорогоцінні камені, розкидані по землі.

– Як добре бути світлячком! – Заплескав радісно малюк у долоні. – Я б так хотів стати світлячком... – з сумом додав він.

– Не журися, моє сонечко, – сказала мама, ласкаво взявши долоньку сина в свою руку, – коли людина робить добро і дарує любов, вона несе з собою світло, і чим більше добрих справ вона робить, тим сильніше розгоряється в ній це світло. Таких важко розгледіти серед інших людей, але їх можна відчути серцем, бо їх ліхтарики – це їхні серця, і вогонь у них світлий і теплий. Господь і ангели, спостерігаючи з небес, бачать їх золоті серця і радіють. Твори любов і добро – і станеш світлячком.

Джерело: http://www.livingrosary.org.ua

ПРИГОДИ

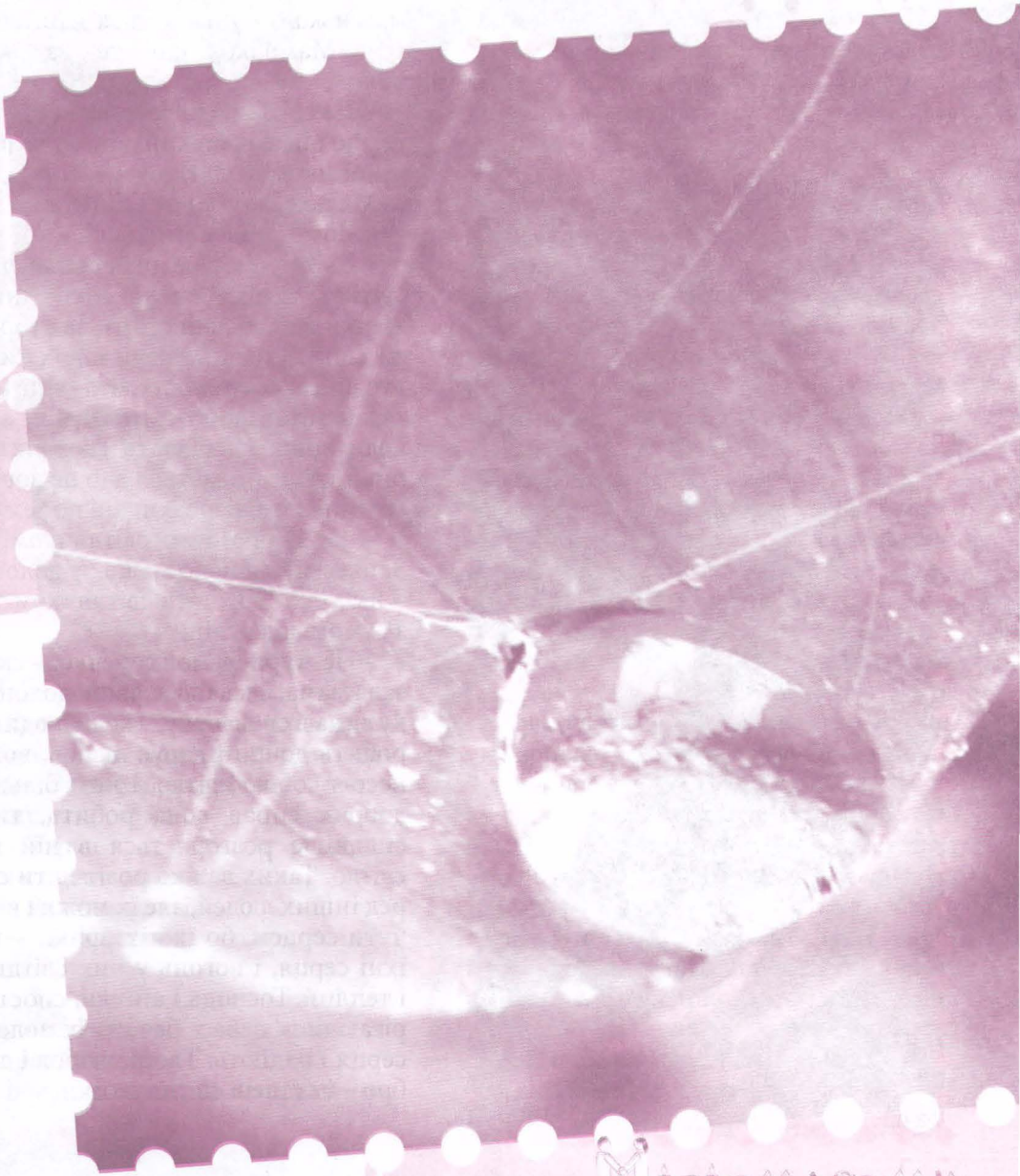

КРАПЕЛЬКИ

Прийшло літо… У садах, гаях, лісах рясно забуяли цвітом квіти, зазеленіли трави. Сонечко, щодня виходячи до праці, додавало їм сили і зігрівало своїм промінням. Від цього квітки ставали іще кращі і виблискували різними барвами, купаючись у промінчиках сонця. Та не довго їм було так весело, приятель Сонечка Дощик десь забарився і настала в тих краях посуха.

Рослинки дуже засумували, адже не мали із чого черпати життєдайних соків. Сонечко винувато намагалося заховатись за хмарки, щоб не висушувати і так знесилені трави, однак і хмаринок не було на небі.

Один лише дзвоник, що ріс на лісовій галявині, намагався втриматися з усіх сил, зберігаючи у своїй чашечці краплинку роси, що залишилася від одного дощового ранку. Та не задовго і його сили підупали. Краплинка стала все меншою і меншою, здавалося що ось-ось і її не стане.

Зажурився дзвоник, а ще більше засмутилася краплинка, дивлячись на те, як все нижче і нижче опускається голівонька дзвоника. Сумно стало краплинці і вона заплакала…

І диво! Дощик, почувши плач своєї донечки краплинки, засмутився й собі і.. потекли тоді рясні краплини дощу на землю. Як же зраділо усе довкола! Трави і квіти попіднімали свої голівоньки і піднесли свої погляди до неба і до сонечка.

Піднявся і дзвіночок. Зраділа краплинка. І дякувала своєму татові дощику за порятунок її приятеля дзвоника і всього навколо.

Так само, а й ще більше наш Небесний Батько – Господь Бог – вислуховує наші молитви, коли їх заносимо за наших друзів. Тоді Він розкриває небесні загати свого Милосердя і посилає нам і нашим приятелям величні дари своєї любові.

СОН ЯКОВА

Мар'яна Фляк

Яків мусив піти з дому, тому що його брат Ісав дуже розгнівався на нього. Він вирушив до свого дядька в Месопотамію. Коли настала ніч, Яків спинився, щоб переночувати. Поклав камінь собі під голову і ліг спати. Бог послав йому віщий сон. Яків побачив уві сні безкінечну драбину, яка спускалася з неба на землю у променях світла, а по ній ішли ангели – одні вгору, а другі – вниз. А над драбиною стояв Господь. Він сказав до Якова: «Я – Господь, Бог Авраама, твого діда, і Бог Ісаака, твого батька. Цю землю, на якій ти лежиш, я дам тобі і твоїм нащадкам. А нащадків у тебе буде, як пороху на землі – на заході і на сході, на півночі і на півдні. Я з тобою, і буду берегти тебе скрізь, куди б ти не пішов, і поверну тебе назад, на цю землю, бо не покину тебе, поки не виконаю того, що обіцяв».

Коли ж Яків прокинувся, то промовив: «Справді, Господь є на цьому місці – це Дім Божий, і це ворота небесні!» Він узяв той камінь, який був поклав собі під голову, і налив зверху олії, і назвав це місце – Дім Божий. А тоді дав обіцянку, що якщо Господь буде з ним, і живим та здоровим поверне сюди, як обіцяв йому, то цей камінь стане храмом Божим.

Господь по-різному промовляє до нас. До Якова він промовив уві сні. Але пам'ятай: Бог завжди присутній у наших серцях, і якщо ти прислухаєшся до свого серця, обов'язково почуєш Його слова: «Я буду з тобою, і оберігатиму тебе усюди, куди б ти не пішов».

ПОЕЗІЯ

ЯКІ ВЕЛИКІ ДІЛА БОЖІ

Наталя Муран

Які великі діла Твої, Боже,
Без Тебе квітка цвісти не може,
Без Тебе гірко дощі не плачуть,
Без Тебе сонця я не бачу.
Лише з Тобою течуть ріки,
Лише з Тобою віє вітер,
З Тобою сонце ясно сяє,
Проміння чисте землі посилає…

ПРИТЧА "ПРО ВИНОГРАДНИК"

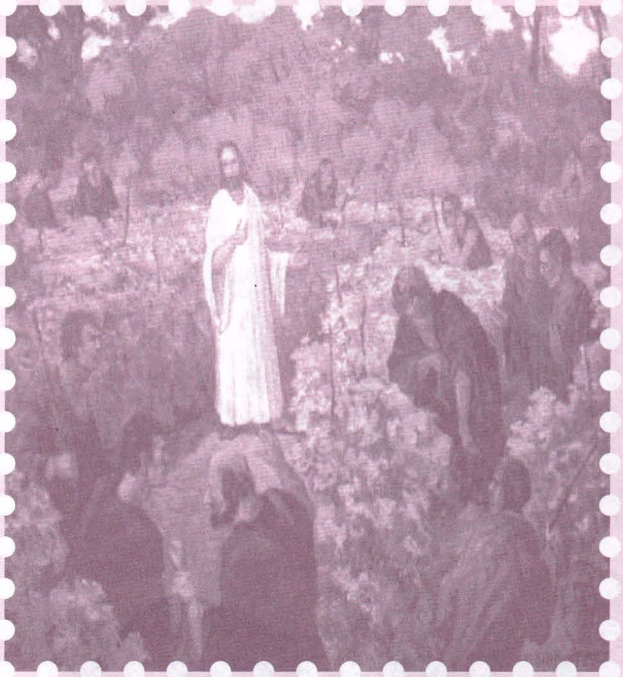

Намалюйте, або напишіть, як ви розумієте цю притчу

і надішліть свої роботи на адресу Місіонарчика

до 30 листопада

(адреса: 79019 Місіонарчик, вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів, Святоонуфріївський монастир отців Василіян)

Кращі роботи будуть нагороджені призами, а також розміщені на сторінках журналу.

Знайди притчу у Біблії (Євангеліє від Марка, 12 розділ, з 1 по 9 стишки), прочитай і встав пропущені слова.

І почав до них промовляти _____: «Один чоловік насадив _____, обвів його муром, видовбав винотоку, збудував _____, винайняв його виноградарям і від'їхав _____. І послав він своєчасно до виноградарів _____, щоб узяти від виноградарів свою частину плодів виноградних. Вони ж його _____, _____ й відослали ні з чим. І знов послав до них іншого слугу. Але й тому побили голову і зневажили. Ще іншого він послав, а вони того – вбили. Та й багато інших – їх вони або побили, або повбивали. Ще мав єдиного _____ _____ – і його послав до них наостанку, кажучи: Матимуть пошану до _____. Та виноградарі оті казали між собою: Це спадкоємець, нумо вб'ємо і його, то й спадщина буде наша. І схопивши його, вбили та викинули з _____. Що, отже, зробить господар виноградника? Прийде, вигубить виноградарів, а _____ віддасть іншим. (Марка 12.1-9).

УВАГА!

Конкурс на найкраще оповідання

ЗАКІНЧУЄТЬСЯ 30 ЖОВТНЯ.

Дорогий друже, якщо у твоєму житті трапилася цікава подія, і після неї ти дещо зрозумів чи чогось навчився, або просто це цікава і повчальна історія, то можеш поділитися нею з читачами Місіонарчика. Для цього напиши свою історію і надішли на адресу редакції:

79019 Місіонарчик, вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів, Святоонуфріївський монастир отців Василіян

Кращі оповідання будуть опубліковані на сторінках журналу, а їхні автори отримають призи. Отож, чекаю на ваші історії, які можна надсилати до 30 жовтня.

ВЕСЕЛИНКИ

ДВІЙКА ЗА СПІВИ

– Олю, ти за що сьогодні двійку одержала?
– За співи...
– Невже ти не могла заспівати як слід?
– Я заспівала, але на уроці... математики.

«ГЕРОЙ»

– Славку, у вашому класі виходить сатирична газета?
– Виходить регулярно. Завдяки мені.
– Ти редактор?
– Ні, постійний герой.

НА УРОЦІ ЗООЛОГІЇ

Вчителька: «Розкажи, як добуває собі їжу дятел?»
Учень: «Він стукає дзьобом по дереву, і шкідливі комахи лякаються й виходять назовні».

ЗАСПОКОЇВ

Стоїть хлопчик біля клітки з левом. Побачив його працівник зоопарку й каже:
– Хлопчику, відійди від клітки.
– Не бійтеся, дядечку, я йому нічого не зроблю!

ЗАГАДКА «КЛЮЧОВЕ СЛОВО»

(Відповівши на усі десять пунктів, впишіть слова у клітинки поруч, а із зашифрованих клітинок впишіть слово у клітинки 1-10 і Ви прочитаєте назву шкільного предмету)

підказка слово Житомир

Підготувала Леся ШТИКАЛО

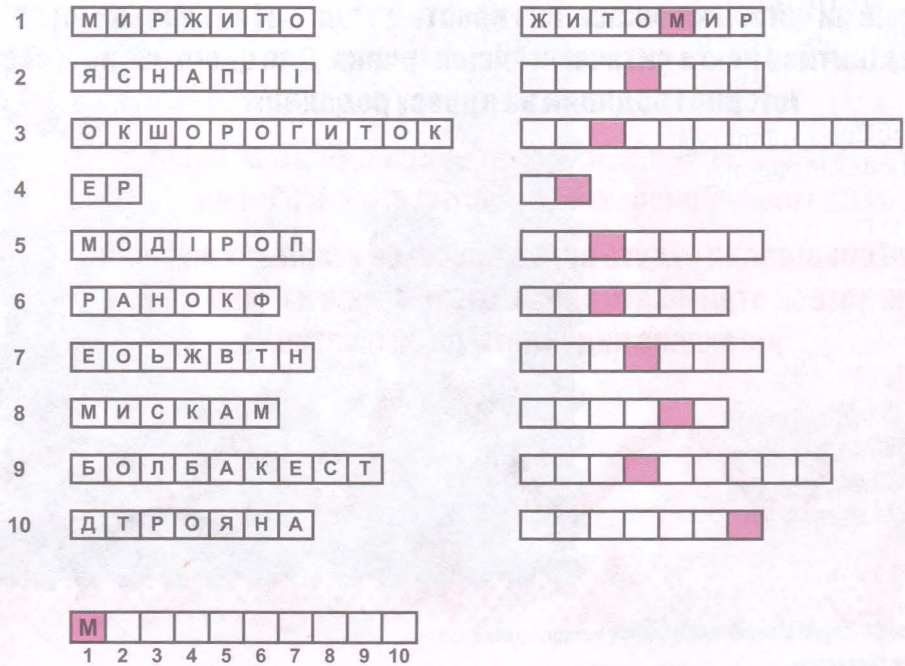

1. Місто в Україні, древня назва якого перепліталась словами «жито» і «мир».
2. Держава у Європі.
3. Назва відомої української народної казки.
4. Нота.
5. Овоч з титулом «сеньйор».
6. Український письменник, автор збірки казок «Коли ще звірі говорили».
7. Назва одного із місяців золотої осені.
8. Чоловіче ім'я.
9. Вид спорту, колективна гра двох команд.
10. Квітка.

Відповіді на чайнворд «ЛІТЕРА А», опублікований у числі за вересень 2012 року:
1.Авторучка. 2.Адреса. 3.Азбука. 4.Айстра. 5.Акула. 6.Альфа. 7. Аляска. 8. Амазонка. 9. Америка. 10. Анна. 11. Аптека. 12. Арена. 13. Арка. 14. Арфа. 15. Афіша.

Номер підготував: бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Допомагали: Павло Білик, Віталій Павлучкович.

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

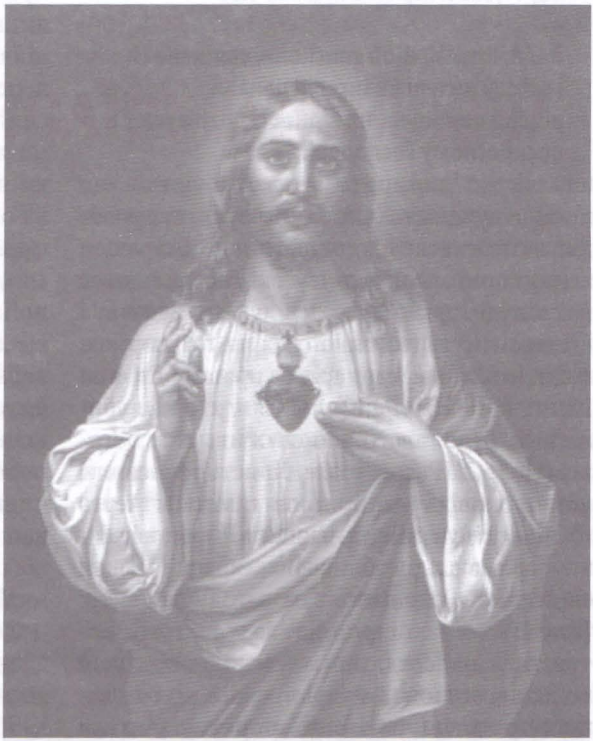

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на жовтень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: За розвиток і поступ Нової Євангелізації у споконвіку християнських країнах.

МІСІЙНИЙ: Щоб відзначення Всесвітнього Дня Місій було нагодою до відновлення євангелізаційного запалу.

МІСЦЕВИЙ: Щоб побожність до Пресвятої Богородиці провадила християн до сміливого свідчення Христового Євангелія у щоденному житті.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на листопад

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб єпископи, священики і всі служителі Євангелія давали відважне свідчення вірності розп'ятому і воскреслому Господеві.

Христос попереджує своїх учнів, що проповідування Христової науки супроводжуватиметься труднощами, не всі люди легко сприйматимуть Ісусові слова: «на вас накладуть руки й переслідувати будуть, і волочитимуть по синагогах та по тюрмах, водитимуть перед царів і правителів з-за імени мого» (Лк.21,12); і «всяк, хто вас убиватиме, буде гадати, що служить тим Богові» (Йо.16,2). Разом з тим, Христос запевняє, що проповідь не припинятиметься через ці переслідування, а навпаки, проповідники отримають особливі Божі благодаті для свідчення: «І це дасть вам нагоду свідчити. Візьміть собі до серця, що вам не треба готуватися наперед, що маєте відповідати, я бо дам вам слово і мудрість, якій ніхто з ваших противників не зможе протиставитися і перечити… але волосина у вас з голови не пропаде!» (пор.Лк.21,12-18). Не дивлячись на те, що у світі дедалі більше говориться про толерантність і розуміння, сьогодні проповідь святого Євангелія потребує зусилля і сміливості проповідників. Подібно, як Христос безстрашно пішов на хресну жертву, щоб воскреснути з мертвих. Тому молімося, щоб усі, хто покликаний поширювати Боже Слово – єпископи, священики та інші – давали відважне свідчення вірності розп'ятому і воскреслому Христу Господу. ■

МІСІЙНИЙ: Щоб Церква, що подорожує на землі, сяяла як світло народів.

Господь Ісус Христос встановив святу Церкву, щоб вона була видимим знаком присутності Божої між людьми. Якщо людина хоче пізнати Бога, єдиним певним шляхом для неї є зустріч із Богом у Церкві через слухання Слова Божого й участь у святих Тайнах Церкви. Таке завдання вимагає від неї, але й від кожного християнина якомога пильніше наслідувати Христа і його досконалі чесноти, щоб не стільки словом, а передовсім власним прикладом свідчити Слово Боже і Його спасіння, згідно із заповітом Христа: «Ви – світло світу. Не може сховатись місто, що лежить на верху гори. І не запалюють світла і не ставлять його під посудиною, лише на свічник, і воно світить усім у хаті. Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі» (Мт.5,13-16). ■

МІСЦЕВИЙ: Щоб в Україні було створено достатньо робочих місць для зменшення трудової міграції та уникнення руйнування українських сімей.

Людина житиме з праці своїх рук. У книзі Буття Господь Бог дає одну з перших заповідей людям: щоб вони порали і доглядали сад, який Бог посадив у Едемі (Бут.2,15). Ця заповідь не тільки зобов'язує людей до праці, але також виявляє людську конституцію – праця є частиною її природи. З плином часу суспільство дедалі більше структурувалося. Одні люди стали більше залежні від інших. Після здобуття незалежності в Україні розпочалися процеси, які негативно вплинули на суспільство. Втративши роботу дома, багато людей подалися шукати долі в інших країнах, залишаючи своїх подругів, батьків чи дітей. Внаслідок цього багато сімей розпалося, діти виростали без батьків. Тепер ми бачимо, що праця за кордоном – не найкращий вихід для укра-

їнців та нашого суспільства. Молімося, щоб в Україні був встановлений справедливий порядок, добрі податкові закони і створено достатньо робочих місць, щоб люди могли працювати близько своїх домівок і так забезпечувати і зберігати свої родини.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИСТОПАД

ПРЕПОДОБНИЙ ЙОАНІКІЙ ВЕЛИКИЙ

Преподобний Йоанікій народився у Витинії. Як підліток пас домашню худобу. Він був чеснотливий, лагідний, смиренний, терпеливий і багато молився. У той час царював у Константинополі злобний імператор Лев, звабливий єресею іконоборства. Той послав по всій області вибрати здатних і хоробрих юнаків до війська. Посланці побачивши, що Йоанікій добрий юнак, віком зрілий, тілом міцний і до воїнства придатний, забрали його. Відтоді Йоанікій був воїном, страшним ворогам і улюбленим співтоваришами. У війську Йонікія звабили єресею іконоборства, що ані чути не хотів про святі ікони. Одного разу повертався він із військового походу біля Олімпійської гори. Один чернець, довідавшись від Духа Святого про Йоанікія, вийшов із келії, явився йому, кажучи: «О дитино, Йоанікію! Хоча й християнином називаєшся, Христову ікону чому зневажаєш? Марні всі твої чеснотливі труди, коли не маєш благочестивої віри». Почувши це, Йоанікій, просячи прощення, пообіцяв виправитися і належну честь та поклоніння віддати Христовим іконам та зображенням всіх святих.

Від того часу Йоанікій дбайливо почав шанувати святі ікони. Після війни він все залишив і вступив до Агаврівського монастиря. Він хотів розпочати пустельницьке життя, але за порадою ігумена спочатку приєднався до чернечої спільноти, щоб навчитися чеснотливого життя. Після двох років знову забажав піти у пустелю, оселився під горою у печері, а коли до нього приходили люди, щоб навчатися мудрості і благочестя, він відходив ще далі, у неприступніші гори та глибші печери. Після дванадцяти років перебування в пустелі почув з висоти голос, який повелів йому йти до монастиря Єристе і там одягтися в чернечий одяг. Тоді він почав чинити ще більші подвиги. Пізніше пішов у Хелидон, до великого Георгія, пробув при ньому три роки і вивчив весь Псалтир.

У своїх молитвах преподобний Йоанікій був такий старанний, що не тільки духом, але і тілом підносився вгору і стояв високо над землею. Численні чудеса творив: бісів від людей виганяв словом і зцілював хвороби хресним знаменням та молитвою, і від укусів зміїних багатьох вибавив, в'язнів із полону визволяв чудесним способом. Через це приходило до нього безліч люду: один зцілення від хвороби, інший вибавлення від нечистих духів, а інший благословення та молитви просячи. А великий отець зазвичай сходив з гори назустріч, коли чув, що хтось іде до нього, аби вони не трудилися через нього, бо важкий і незручний був вихід на гору.

Коли ж досяг глибокої старості преподобний отець наш Йоанікій і вже від численних подвигів і трудів тілом занеміг і перейшов до Господа, проживши дев'яносто і чотири роки. Не тільки за життя свого, але й після смерті багато чудес творив, бо численні недужі, що торкалися його мощів, діставали здоров'я, багато від лукавих духів ізбавлялися, розслаблені із лож повставали, і хто був якимсь недугом одержимий, як тільки його ковчега торкався, відразу ж ставав здоровий.

РОЛЬ МАРІЇ В ПЛАНАХ БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ

Підготував Андрій САВ'ЯК

Роль Марії в Божому плані милосердя не закінчується з Її відходом до неба. Тепер, коли царює разом зі своїм Сином, залишається далі Матір'ю цілої Церкви.

На хресті Ісус пожертвував нам Марію як Матір, і нас віддав Їй як своїх дітей. Саме Вона в горниці разом з ісусовими учнями буде чувати і молитися, очікуючи виконання обітниці, яку Апостоли отримали ще перед Христовими стражданнями, під час Тайної Вечері. Ісус обіцяв їм Утішителя, який про все їм пригадає. Марія найкраще знає, ким є Утішитель, тому що Вона була від самого зачаття наповнена Святим Духом. Вона Його вже має, а якщо чуває з учнями, то тільки тому, що знає, як великим даром для людини є Дух воскреслого Господа. Можемо собі уявити атмосферу Горниці, чування, молитви і з певністю розмов, які учні там вели з Марією. Як багато світла мусила давати учням, в серцях яких було ще багато сумнівів, знаків запитання, хоча вже бачили воскреслого Ісуса. Вони відчували, що це ще не все, що мусить наступити така подія, яка повністю їх переконає, яка вчинить, що правда про перемогу над смертю торкне їх нутро; вони відчували, що чекають на найважливіше об'явлення, що все перевищує. З певністю Марія мусила їм пояснювати, так, як це чинив Ісус учням, коли йшли в Емаус, що потрібні були страждання Її Сина, що це вже було проголошене перед віками, щоб міг увійти до хвали, що така ж дорога учнів, але спочатку мають отримати силу з висоти, щоб могли бути здатними давати свідчення аж до смерті. Якщо Вона була готова до співстраждання з Ісусом, то тільки тому, що була наповнена Святим Духом, що завжди довіряла Богові. Разом зі своїм Сином може повторювати, що Бог не дозволить, щоб душа залишилась в аді (Ді.2,27), адже така віра і любов вічні.

Марія була правдивою вчителькою для Апостолів і була правдивою їх Матір'ю. Може тоді починали розуміти, яку важливу роль в народженій Церкві буде мати Та, яка знає всі таємниці свого Сина, таємниці Божого Царства, таємниці віри. Апостоли не мали сумнівів, що Вона найкраще буде їм допомагати в справі євангелізації, не тільки порадою, але передусім заступництвом перед Ісусом. Церква, що формувалася зшестям Святого Духа, від самого початку мала в Марії допомогу, і так залишилося до сьогодні. Не можна собі уявити історії Церкви без Марії. Таким був Божий план, щоб Та, яка народила Божого Сина, трудилася при народженні Церкви – Містичного Тіла Христового, щоб була далі Матір'ю і вихователькою цілих поколінь вірних. ■

НАГОРОДЖЕНЕ ДОВІР'Є

Оден шотляндский Єпископ переходив гористі села своєї єпархії. Коли він так переходив через великий ліс, заскочила єго темна ніч так, що він і заблукав ся. Блудив він так, блудив десь аж до півночи і ніяк не міг трафити на добру стежку. Аж дивить ся, аж там крісь гущавину блимає якесь світло. Пустив ся отже він впрост до того світла і небавом опинив ся на невеличкій полянї перед бідною якоюсь хатчиною, з котрої випадали слабенькі лучі каганця.

Не надумуючись багато, запукав до дверей. Сейчас заворушилось в хатинї, двері відчинили ся, а на порозі станула господиня, котра чемненько попросила гостя до хати.

Єпископ був закутаний в великий плащ, тому господиня не могла його пізнати. Взяла єго за якогось чужинця.

Єпископ знова не знав, що то були за люди, сї чесні та гостинні господарі… Не знав, чи се були католики, чи лютри. Се годї було відразу пізнати. Єпископ якось

не сьмів поспитати, що они за одні, а господиня знова бояла ся, що він за один.

Доперва по довгій несміливій розмові зачало прояснюватися. Господиня старша вже в лїтах, стала приготовляти для гостя якусь перекуску. При тім ревно помагали єї дїти. За пару хвиль був вже стіл накритий і заставлений, а Єпископа запрошено до скромної вечері.

Підчас вечері нав'язалася цікава розмова, яка лучає ся між людьми, що перший раз себе зустрічають. Серед гутірки Єпископ поволи пізнавав гостинну родину. Видко було, що якись великий смуток пригнїтав сих чесних людей та тяжке лихо давило їх серце.

По хвилї ваганя сказав Єпископ до побожної невісти:

«Ви всї такі добрі, а однак як виджу, чогось сумуєте».

«Так, так» – відповіла невістка, яка немов очікувала сего питаня, щоб залекшити свій біль, – «у нас справдї є чого сумувати. Отам за стіною лежить смертельно хорий наш старий батько. Він все каже, що ще буде жити і тому не хоче приготовити ся на смерть. А се нас дуже гризе».

«А чи міг би я єго відвідати?» – сказав зворушений і здивований Єпископ.

«Дуже просимо» – відповіла невістка з довірєм, властивим зболілим душам.

«Вам, приятелю, вже таки дуже погіршало ся. Належалоби приготувати ся на тую сумну хвилю смерти».

«Алеж я ще не вмру!» – закликав живо хворий.

«Та що ви, татуню, говорите?» – перервала єму господиня – єго дочка – «Ми всї мусимо помирати, а до того ви ще такі хорі!»

«Алеж я вам кажу, що я не умру!» – говорив своє хворий. І на всякі переконування він мав одну відповідь: «Я не умру».

«Але скажїть менї, приятелю, чому ви не умрете?» – спитав ласкаво Єпископ. Старушок зразу збентежив ся, а потім, поглянувши живо на незнакомого, спитав зворушеним голосом:

«Пане, чи ви є католик, чи нї?»

«Католик!» – відповів Єпископ.

«Єсли так, то я вам скажу, чому я не умру» – і зїбравши всї свої сили, піднїс ся на своїм лїжку і умираючим, але еще сильним голосом промовив:

«Я є католиком, мій пане. Від першого мого святого Причастия аж до нині, я завсіди благав Пречисту Дїву, щоби не дозволила менї умерти без священика при моїй постели. І чиж Матїнка Божа малиби мене не вислухати? Нї, се неможливе; я не умру!»

«Мій друже!» – закликав Єпископ зворушений до глубини душі. – «Ваша молитва вислухана! Я є навіть Єпископом. Пресьвята Дїва чудесним способом запровадила мене аж сюди до вас крізь густі лїси. А ось дивіть ся!» – І розкриваючи плащ, показав старцеві нагрудний єпископський хрест.

На цей вид хорий незвичайно втішив ся і закликав:

«О Маріє, Матїнко Небесна, дякую тобі за те, що Ти мене вислухала!»

Опісля, звертаючи ся до Єпископа, сказав весело:

«Тепер сповідайте мене; я вже вірю, що тепер умру!»

Єпископ висповідав єго і за кілька хвиль хорий поспішив до Небесної Царицї – до неба.

Так Матїр Божа не опускає тих, що з повним довірєм до Неї удають ся. ■

(Місіонар, 1914, ч. 6;
редактор о. Яким Фещак, ЧСВВ)

Рубрику підготувала
Олена КОВАЛЬСЬКА

ЗАКОХАТИСЯ В БОГА

с. Кипріяна ДЕЛІНГЕВИЧ, ССНДМ

В одній християнські сім'ї народилась дівчинка. З раннього дитинства її водили до Церкви і так вона дуже швидко сама навчилася бути на Службі Божій, приступала до Сповіді і святого Причастя, а її батьки були безмежно щасливі, що їхня дитина виховується в доброму християнському дусі.

Але в підлітковому віці стався перелом в її житті. Їй почав подобатися хлопець, який не був віруючим. Вживав алкоголь і з групою своїх приятелів збирались по підвалах багатоповерхівок, вели аморальний спосіб життя. Почавши зустрічатися з цим хлопцем, Оксана вже рідше ходила до церкви. Багато часу проводила з друзями і її серце було поділено. Частина прагнула йти до церкви, але друга її частина заперечувала. Адже з неї почнуть сміятися, бо це не модно, в церкві «все забороняється». Батьки, бачачи свою доньку з такими друзями, почали сильно за неї переживати. Але ніякі старання і благання не допомогли. Вони продовжували молитись за неї і Бог вислухав їхнє гаряче прохання. Через чотири роки групка друзів розпалася і вона залишилася сама…

Прогулюючись вулицями свого міста, Оксана щоразу пригадувала церкву і науку батьків, які з раннього дитинства розповідали їй про життя Ісуса Христа і святих. Відчуваючи пустку в душі, самотність і депресію, дівчина зайшла до церкви, де якраз тоді збиралась молодь. Ці молоді хлопці і дівчата радо прийняли її до свого гурту, і це для неї стало стимулом знову почати відвідувати Церкву.

Він любить і не пам'ятає моїх провин…

Але її зустріч з Богом після довгих чотирьох років була суха й непривітна. Йшла з думкою: «що буду робити в Церкві? Там скучно. Нудні і довгі відправи, яких не розумію…» Її єдиним стимулом була молодь.

Так тривало кілька місяців. Щонеділі ходила вона на святу Літургію, і нарешті наважилась приступити до Сповіді. Коли вони з молоддю приїхали до Крехова на свято «Літнього Миколая», і сонце вже сховалось за горизонтом, побачила священика в каптурі, що сидів біля дерева, і наважилась посповідатись. На жаль, вона не дізналася імені цього ієромонаха, але усвідомила, що та сповідь її пе-

Але знаю одне – моя любов до Бога буде вічна!

ремінила. Замість осуду та критики, які очікувала почути, отець сказав, що Ісус її любить, прощає і більше не пам'ятає її гріхів. Вона такого не очікувала. Це було – немовби прийняти холодний душ взимку. Почути слова, що її хтось любить у світі, де панує жорстокість і ненависть, було шоком. Священик ще давав якусь науку, але вона її вже не чула. «Бог мене любить, а я така грішна і недостойна Його любові. Він любить і не пам'ятає моїх провин...» І їй захотілось відповісти взаємністю.

З цього моменту Оксана закохалась в Бога. Почала частіше шукати зустрічі з Ним. Розмовляла з Ісусом на самоті, а також почала читати святе Письмо. Давніше вона не зовсім слідкувала за собою, ходила брудна і обдерта духовно, і нараз дістала стимул до життя. Цим стимулом був Ісус, який став її «лицарем». Вона почала стежити за душею, чистотою свого серця. Хотіла Йому сподобатись. Її життя перемінилось. Щодня була на святій Літургії, приймала Господа нашого Ісуса Христа у своє серце, вивчала Писання. Часто годи-

нами сиділа в Церкві, і це було найкращим часом для неї. Деколи розмовляла з Ісусом, виявляючи свої думки і плани, часто обговорювала свої недоліки і проблеми. Але улюбленим було – просто споглядати. Як двоє закоханих розуміються поглядом, і їм не потрібно слів. Так само й вона. Споглядаючи на ікону Спасителя, розуміла Його, страждала з ним на Хресній Дорозі і прославляла Воскресіння. Почувалася з Ісусом одним єдиним цілим і повторювала разом з апостолом Павлом: «Живу вже не я, а живе в мені Христос». Дівчині було з Ним добре завжди. Вона почувалася впевнено і не боялася навіть тоді, коли висіла на скалі без страховки, чи гуляла парком, де до неї давніше завжди хтось чіплявся.

Прийшла мить, коли відчула, що хоче Йому належати цілковито. Хоче посвятити Ісусу все своє життя, хоче бути Його нареченою. Люблячий Бог заполонив її серце і не давав, щоб вона ділила Його з кимось іншим. Будь-яка прив'язаність до духівника, друзів довго не тривала. Духівника перемістили до іншого монастиря, друзі виїхали за кордон. І це для Оксани було раною. Але вона пригадувала слова з книги Старого Завіту: «Я є Господь Бог Твій. Бог ревнивий». Ісус хотів, щоб вона належала Йому цілковито. За період від шістнадцяти років і до вступу до монастиря вона зустрічалася з хлопцями. Але їй не було з ними так добре, як з Богом, завжди чогось бракувало.

Наше життя складається не лише з гарних моментів. І як співається в пісні «Два кольори мої…», в Оксани настав період терпінь і випробувань. Вступивши на кандидатуру, вона раділа, що навіки поєднається з Богом. Але щастя тривало чотири тижні. Тоді приїхала мама і силоміць забрала її додому. Страх перед тим, що мама обіцяла відібрати собі життя, якщо дівчина залишиться в монастирі, тримав її біля батьків. У її вірі з'явилася тріщина. Вона не могла бути в монастирі, але й вдома почувалася нещасливою. Який сенс хотіти бути з Богом вічно, коли їх роз'єднали? Вона почувалася, неначе птах у клітці. Зневірилась у Бозі, перестала молитись. Зневірилась у Тому, кого так любила.

Здається, все втрачене, життя зламане і немає якогось промінчика надії. Але Бог ніколи нас не покидає. Через її духівника повернув Оксану до життя, надавши йому нової вартості і прагнення.

Після ще чотирьох років дівчина вдруге вступила на кандидатуру. Час біжить швидко. Відкриття нових доріг і можливостей. Заява на новіціят, роздуми про нове ім'я, почувалася найщасливішою особою на світі в руках люблячого Бога. Але що це? Її не допускають до новіціяту.

І що ж, Оксана залишилася перед вибором: «Може, це не моє покликання?» Почувалася, ніби наречена, яку покинули біля вівтаря. Знову зневірилась і думала, що ніколи більше не буде монахинею. Впродовж довгого часу мала все: люблячих батьків, роботу, власну квартиру, хлопця, який хотів бачити своєю дружиною. Але в частих духовних розмовах казала, що проміняла б усе це на життя у монастирі. Бо це було єдиним її прагненням.

І Бог творить чуда. Як святій Терезі з Лізьє Ісус подарував сніг на облечини, так само Оксані. Вона таки втретє вступила до монастиря того самого Згромадження. Він не дав їй втратити надію бути Його обручницею. І зараз, на порозі своїх других обітів тепер вже черниця переконана, що буде з Ісусом навіки: «Не знаю, чи складу вічні обіти? Чи буду в монастирі до смерті? Але знаю одне – моя любов до Бога буде вічна!» ■

П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН ЧИТАТИ БІБЛІЮ

Підготував о. Терентій ДОВГАНЮК,ЧСВВ

Продовження, початок в ч. 3-9.2012 р.Б.

(Подальший текст – уривки з публікацій: 1) «Лист до тебе»; 2) «Наслідування Христа»; 3) «Як читати Святе Письмо? Лист до брата»; 4) «Молитва Біблією. Впровадження в lectio divina»).

Біблія – Слово Боже

50. **Радієш, коли отримаєш лист?** Він справді адресований тобі! Будь-ласка, читай його уважно й зацікавлено, оскільки йдеться про «лист» від Бога до тебе, тобто про Біблію. Через Біблію великий і всемогутній Бог говорить до тебе. Він хоче через свій «лист» показати тобі шлях до справжнього щастя, великої радості та вічного життя. Саме тому Він послав на цей світ свого Єдинородного Сина. Він приніс самого себе у жертву, аби стерти твою провину на Хресті Голготи, щоб ти міг бути щасливим дитям Божим.

Біблія входить у число перших книжок, які взагалі були перекладені на інші мови. На сьогодні Біблію перекладено (цілком або частково) майже двома тисячами мов. По всьому світі й надалі працюють над новими перекладами. Хоча для майже 1000 малих мовних груп усе ще бракує перекладів Біблії, то й так близько 97% населення планети мають змогу її читати рідною мовою.

Чиє це слово? «Так говорить Бог». В жодній іншій книжці цього світу немає таких слів, лише в Біблії. Вони там ужиті кількасот разів. У самій лише книзі Малахії цей зворот використано 24 рази, а з них 22 рази він звучить так: «…говорить Бог Сил». Отже, Біблія стверджує: це говорить Бог. Якби це не було правдою, Біблія була би безсоромною книжкою брехні. Тому потрібно визначитися: або Біблія стовідсотково правдива і дана Богом, або вона є найбезбожнішою книжкою світу.

Скільки годин потрібно, щоби прочитати Біблію? Біблія містить приблизно три мільйони літер, 31 тисячу віршів, які складаються у 1189 розділів. Щоби прочитати Старий Завіт, потрібно близько 38 годин, прочитання Нового Завіту вимагає близько 11 годин. Отже, разом потрібно близько 49 годин, аби прочитати цілу Біблію. Якби її захотіти прочитати у такому темпі, як люди зазвичай розмовляють, то для цього знадобилося б 70 годин і 40 хвилин. Якби хтось щодня читав по чотири розділи, то за рік прочитав би всю Біблію.

Найменша відома нам друкована Біблія – довжиною як сірник, тобто 4,5 см, її ширина становить 3 см, товщина – 2 см. Цю книжечку видрукували в Англії і налічує вона 878 сторінок. Її читають з допомогою лупи. Важить вона усього лише 20 грамів.

Найбільшу Біблію світу виготував один столяр з Лос-Анджелеса. Він ретельно працював упродовж двох років, аби зробити цілу Біблію з дерева. Кожний її аркуш – це тонесенька дощечка площею в один квадратний метр, на якій вигравіювано літери. Ця книжка містить 8048 сторінок і важить 549 кг. Товщина книги становить 2,5 м.

Слово Боже триває вічно. Біблію не потрібно захищати. Лев захищається сам. Біблія «атакує» людей, говорить їм, наскільки людина зіпсована. Тому так багато людей її бояться – бо Слово Боже сягає у глибину людського сумління і тривожить його. Через це багато хто хотів би її позбутися, як один волоцюга, що розтоптав дзеркало, бо воно показало його такого, яким він був: брудним і обдертим. Якби книжки, написані проти Біблії, склали в штабель, то він був би найвищою будівлею світу. Поклади тепер обік них Біблію. Вона незнищенна. Вона перемагає всіх своїх ворогів!

Заклик. Не віриш? Краще знаєш? Маєш свої докази і погляди? Отже, закликаю тебе назвати мені імена п'ятьох осіб, які завдяки твоїм поглядам і доказам та різноманітним теоріям невір'я стали справді щасливими. Таких людей, які з нещасливих і злих перетворилися на справді радісних і щасливих. За кожного, кого ти назвеш, я назву тобі десятьох, а отже – разом п'ятдесят таких, хто завдяки Біблії дійшов до навернення і справжньої покути перед Богом: п'яниць, лінюхів і безбожників, які стали безмежно щасливими і мають таке багатство щастя, що неспроможні цього навіть виразити словами. Біблія привела життя мільйонів людей до радикальних змін.

Найкращий доказ. В одному місті біля мосту старенька вже бабуся торгувала овочами у своїй ятці. Коли не було покупців, вона відкривала Біблію і читала Хтось підійшов і запитав її: «Що за книжку ви постійно читаєте?» – «Це Біблія, Слово Боже». – «Так? А звідки ви знаєте, що Біблія є саме Божим словом? Хто вам це сказав?» – запитав покупець. «Він сам», – відповіла жінка. «Та невже Бог із вами розмовляв?» Якусь мить вона була ніби збентежена такими словами; однак, поглянувши вгору, показала настирливому перехожому пальцем на сонце і запитала його: «Ви можете мені довести, що це – сонце?» – «Довести? – здивувався той. – Але ж це так просто! Найкращим доказом є те, що воно дає мені тепло і світло».

«Справді, це так! – відповіла жінка. – Найкращим доказом того, що Біблія є Словом Божим, є те, що вона дає мені внутрішнє тепло і світло».

Господь Ісус сказав: «Я – світло світу. Хто йде за Мною, не блукатиме у темряві, а матиме світло життя» (Йо.8,12).

Щоби спасти людей, віковічне Слово Боже лунало в історії і стало чутним для людського вуха, ставши тілом. Покоління віруючих, змінюючи одне одного, розгортають Святе Письмо, читають його і слухають цей святий текст усім серцем, а слово відбудовує в них Божий образ і подобу, спотворені гріхом. Досить уже «католицизму без Біблії»! Пора покінчити з таким безплідним, не підтриманим Біблією душпастирством. Досить уже релігійної формації, з якої не б'є джерело Євангелія! (Карло Каррето). ■

(далі буде)

ВОЛСВИНСЬКИЙ СВЯТОВОЗДВИЖЕНСЬКИЙ ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР

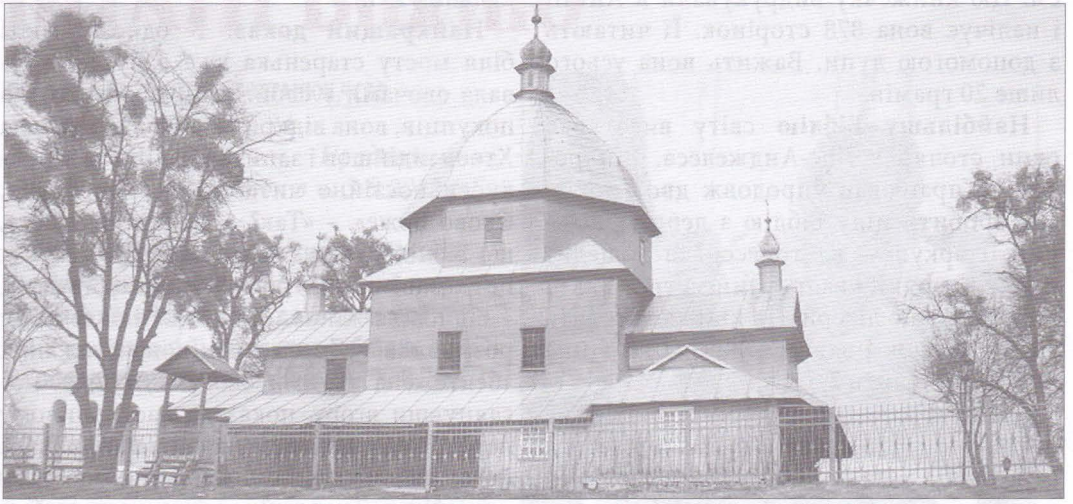

Володимир ГІЩИНСЬКИЙ

Волсвинський Святовоздвиженський монастир на Львівщині засновано в 1629 р. Його фундатором був Іван Остророг, воєвода Познанський. Фундаційна грамота підписана ним 26 липня того року.

За час існування цього монастиря в ньому існували такі церкви: Чесного Хреста – дерев'яна з трьома куполами, які були криті бляхою; святого великомученика Георгія – дерев'яна, крита гонтами, а також дерев'яна трапезна церква. В кожній церкві були прекрасні іконостаси, виготовлені місцевими умільцями. В чернечій обителі Волсвина було збудовано три монастирські будинки, в яких знаходилося шість келій. Монахи вели велике господарство.

В 1743 році волсвинський монастир в числі майже 170 василіянських чернечих обителей увійшов до складу Руської Святопокровської провінції Чину. 1748 року до монастиря прилучено старовинний Городищенський над Бугом монастир Благовіщення Пречистої Діви Марії, а в 1754 – монастир Успіння Пресвятої Богородиці в Стоянові. В різні роки в монастирі у Волсвині перебувало 5-6 монахів.

Гордістю волсвинських василіян була бібліотека, основи якої закладено ще в час заснування монастиря. Її фонди значно зросли внаслідок поступлення великого числа рукописних і друкованих книг після прилучення до обителі городищенського монастиря. Окрасою її був написаний в кінці XII-поч. XIII ст. на пергаменті «Апостол», названий за місцем свого пізнішого зберігання «Кристинопільським Апостолом».

Ігуменами волсвинського монастиря були отці: Софроній Залуцький (перший ігумен), Паїсій Гжибовський, Алімпій Головецький, Інокентій Дубачевський, Гавриїл Смольницький, Теодосій Григорович.

Саме із волсвинського монастиря розпочала свій шлях Тартаківська ікона Пресвятої Богородиці, яка з часом набула слави чудотворної. Привезена ця ікона в монастир монахом-василіянином волсвинської обителі о.

Єремією з Єрусалима, в якому він перебував під час паломництва до Святої Землі. Саме цю ікону Пресвятої Богородиці він подарував жителям с. Тартаків.

Спочатку ікона зберігалася у дерев'яній капличці, для неї збудованій. У 1765 році капличка згоріла під час пожежі, яка охопила ціле село. Вогонь знищив усе. Ікона чудом вціліла, залишившись неушкодженою. Селяни віднайшли її на згарищі. Побачивши зовсім непошкоджену вогнем ікону, люди, як один, впали на коліна і хвалебними піснями прославили Всемогутнього Бога та Пречисту Діву Марію і з вірою в щирих молитвах просили Пресвяту Богородицю опіки над погорільцями. В короткім часі село було наново відбудовано.

На місці спаленої каплички тартаківці незабаром збудували велику дерев'яну церкву, до якої із торжественною величною процесією перенесли чудотворну ікону. Ікона Пресвятої Богородиці дивним чином врятувала тартаківців від смертельної «морової зарази», яка охопила Надбужжя у 1768 році і тривала в краю шість місяців. Тоді ікону пронесли із процесією як по селу, так і довкола нього і пошесть, яка тривала в краю так довго, відступила від села.

За результатами двох духовно-світських комісій Грамотою Перемишльського єпископа Атанасія Шептицького від 1 квітня 1777 року ікону проголошено чудотворною. Хроніка чудотворних подій, яка велася при церкві, на початок XX ст. нараховувала сотні чудес і ласк Пресвятої Богородиці та до сотні дарів – вот, які люди зложили як подяку за зцілення від різноманітних недуг.

21 червня 1906 року Святіший Отець Пій X наділив церкві в Тартакові право повного відпусту на свята Різдва Пресвятої Богородиці, Успіння Пресвятої Богородиці та Різдва святого Івана Хрестителя.

Сьогодні чудотворна ікона Пресвятої Богородиці, як у давнину, захищає своїм омофором, зцілює людей в їх недугах і смутках, в тілесних і душевних потребах, про що свідчили і свідчать численні дари-воти на іконі. В честь Тартаківської чудотворної ікони Пресвятої Богородиці народним поетами складено прекрасну пісню.

Чудотворна ікона Матері Божої в церкві Тартаківській

На початку 1764 року, на саме Різдво Христове, волсвинські василіянські ченці на чолі з ігуменом монастиря отцем Теодосієм Григоровичем перейшли до Кристинопольської святоюрської чернечої обителі. Волсвинський Святовоздвиженський монастир було прилучено до Кристинопільської чернечої обителі, заснованої на основі розпорядження протоархимандрита Іпатія Білинського від 30 липня 1763 року. Фундатором цього монастиря був граф Салезій Потоцький. Водночас монахи в дерев'яній святоюрській церковиці почали надавати духовну обслугу українській громаді. Остаточно Волсвинський Святовоздвиженський монастир припинив свою діяльність в 1770 році. ■

З ВЕРВИЧКОЮ І ПАЛИЧКОЮ В РУКАХ

о.Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
м.Бар

Для Пречистої Діви Марії, мабуть, найбільшою приємністю було, коли Вона почула від ангела слова: «Радуйся, благодатна, Господь з тобою! Благословенна Ти між жінками». (Лк.1,28). І коли сьогодні у світі тисячі людей промовляють ці слова, то для Марії це не тільки радість, а допомога поборювати злі сили диявола. Тому під час об'явлень у Люрді, Фатімі і Меджугор'ї Вона закликає молитись на вервиці і називає себе Матір'ю святої Вервиці. Саме цією молитвою разом з Марією ми особливим способом наближаємось до Бога. Хто молиться на вервиці, той довіряє Богові і розраховує на Його допомогу, бо молитва ця володіє цілющою силою. Це дійсно великий дар Божий. І коли хто заволодіє цим Божим даром, то вже не розлучається зі своєю вервичкою аж до самої смерті. Багато людей бажає, щоб їх похоронили з вервичкою в руках, бо у вічності душа також молиться.

Коли ми з отцем Віктором їхали цього року з Бару на відпуст до Летичева, з нами також їхали жінки з села Лучинець. Дорогою, як звичайно, відмовляли вервицю. Коли виходили з машини, я побачив одну жінку, яка йшла з паличкою і кульгала на ногу. Я почав розпитувати її про причину її недуги. Вона мені відповіла:

– Я дякую Богові, що так можу ходити і бути тут, в Летичеві, на відпусті. А історія цієї травми пов'язана з цілим моїм життям.

Після величавого відпусту ми поїхали додому, і вона почала розповідати про себе:

– Це було ще у тридцять сьомому році. Мій дідусь ще до війни часто привозив священника з Мурованих Куриловців у село Струсове. А це було перед Різдвяними святами. Всі наші вірні хотіли посповідатись, прийняти святе Причастя, щоб гідно потім відсвяткувати Різдво Христове. У нашій хаті відправлялась Служба Божа, а перед тим, хто бажав, приступав до святої Сповіді. І тільки вже ввечері дідусь Антон відвозив священика до Мурованих Куриловців, де була його плебанія. На Службі Божій була майже вся наша родина, і всі ми були задоволені, що Різдво відсвяткуємо як завжди – радісно, хоч ходили різні чутки про арешти, які почались по всій нашій околиці. Такі часи були. Ми зі сусідами були у добрих стосунках, лиш один сусід завжди ворогував з нами. Він бачив, як люди сходились до нашої хати, і, мабуть, був під вікном, коли у нас відправлялась Служба Божа. На другий день зранку він повідомив у нашу сільську раду, яка знаходилась у сусідньому селі Немерче. Ввечері, 15 грудня до нашої хати увійшли солдати:

– Візьми необхідні речі і підемо з нами! – наказав старшина.

Це було щось неймовірне, коли в хаті почули ці слова від начальника:

– Ім'ям радянського народу ви арештовані. Вам дається п'ять хвилин для того, щоб зібратися, виконуйте наказ.

Як розказувала наша мати, на цей час всі у домі розгубились. Бабуся дала якусь сорочку, а коли дідусь брав, сорочка випала йому з рук. Тоді він взяв свиту і шапку, просив у всіх вдома, щоб молилися за нього. На дорогу в рушник бабуся загорнула хліб і кусень сала. В хаті всі заридали, і дідусь Антон також витирав сльози, коли його виводили з хати. Йому було на цей час сорок п'ять років. Тоді ж забрали також його брата Станіслава і Франика, нашого родича. Наша бабуся з дітьми не спала цілу ніч. А через десять днів ми святкували різдвяні свята. Можна собі уявити, як

мама і четверо дітей сідають з молитвою до святої вечері без батька, який, здавалось, є дома і вийшов десь на хвилинку. А після вечері бабуся до самого ранку молилась за повернення Антона додому. Моя мати, Юлія, була найстаршою дитиною, про цей тяжкий випадок завжди пам'ятала і нам розповідала. Дома не знали, що після різдвяних свят всіх арештованих розстріляли у Вінниці. За що? Один Господь Бог знає. До речі, дідуся реабілітували у 1963 році, та нам від цього краще не стало. Для нашої мами випала нелегка доля, а тут раптом почалась війна. Під час німецької окупації мама вийшла заміж і я народилась у 1944 році. Та батька свого, Володимира, не пам'ятаю, бо його забрали на фронт і він загинув десь у Румунії.

Моя мама була дуже побожна і завжди молилась на вервиці. Мене також привчала молитися. Але тоді в школі дуже звертали увагу, щоб ми не вірили в Бога, і нам в голову вбивали одне: що Бога немає. А вдома мати говорила інше: без Бога ані до порога. Вона ніколи не розставалась з вервицею. Тільки підніметься зі сну, то помолиться перед образами, а потім йде до корови з вервицею у руках і молиться на ній, коли корова пасеться.

Коли я ходила до школи, то молилась швидше заради мами, а зі своєї волі не було такого бажання. Не раз я тепер роздумую над життям своєї матері, яке було дуже важке, то мабуть тільки молитва її рятувала. Я не розуміла, коли вона говорила, що заради мене живе і працює.

Тепер я вже знаю, що терпіння є таємницею Божою, хоч для нас це драма і неспокій. Терпіння нікого не минає, але все залежить, як ми його сприймаємо.

Після війни не було в нас коней, і городи копали лопатами, щоб щось посадити, а тут ще голод почався, а мені було всього три рочки. Пішки ходила мати на Західну Україну, щоб принести якихсь продуктів. Тепер навіть не віриться, що таке могло бути. Інколи говорила, що молилась за мене, щоб Господь Бог не дав мені такого терпіння, якого вона зазнала. І дійсно, я ніколи не відчувала, що таке голод. Цього Бог мені не дав, але за те інші терпіння Він мені посилає. Бог нас любить і, властиво, терпіння і любов – це дві великі таємниці. Часто задаємо собі запитання, чому не хочемо терпіти? Це дійсно вимагає від нас великої досконалості, щоб прийняти терпіння як Божу волю.

Я стала підростати, закінчила початкову школу в нашому селі Струсове, а потім навчалась у середній школі в Немерче. Кожен день пішки ходила сім кілометрів до школи, і влітку, і взимку.

– Учися, дитино, то не будеш так важко працювати, як я працюю, – говорила завжди мені мати, коли я знеохочувалася у навчанні. І це давало мені наснаги до науки, тому мені подобалася школа, хоч далеченько треба було до неї ходити. Після середньої школи вчилася у Шаргородському технікумі, а закінчивши його, працювала економістом у нашому колгоспі, ще заочно навчалась в інституті. Вийшла заміж за Миколу Твердохліба. Він працював механіком у колгоспі і як партійний, був на різних керівних посадах. Хоча він походив з побожної сім'ї, але став таким безбожником, що про Бога навіть не хотів слухати. Він хворів на астму, а ще до цього приходилось йому, як звичайно, після роботи випивати, тож життя наше не було легким. У колгоспі працюємо цілими днями, та ще й треба щось робити на домашньому господарстві. Я ніколи не відказувала на свого чоловіка і, як могла, так йому допомагала. Навіть всі звіти місячні і річні писала за нього. У свій час я стала тяжко хворіти. Захворіла на виразку шлунка. Якусь інфекцію занесли в організм і я місяцями мусіла лежати в лікарні.

І тільки тоді я стала ревно молитись, тому що зрозуміла: все залежить від волі Божої. Моя мама також молилась за мене, а чоловік завжди нарікав, що ми молимось, а Бог нам дає терпіння. Де ж тут правда?

– Ви молитесь, а вам Бог дає хвороби, і до того ж я також хворію, – говорив він, дорікаючи нам за молитву.

Я була в дуже важкому стані. Інколи, вечорами думала, чи до ранку доживу. Молюся на вервиці і засинаю, а вранці болі знову відновлюються. Уколи відійшли, а болі залишилися. Я тільки пізніше зрозуміла, що Бог дає стільки терпінь, скільки ми можемо витримати згідно свого здоров'я.

З часом мені стало легше. Мати раділа, і чоловік став задумуватися. А я кажу, що така воля Божа. Коли Бог хоче, щоб я була здоровою, то так і буде. Коли я це говорила, Микола мовчав. Лише через півроку я приступила знову до праці, хоч ще довго зберігала дієту.

Прийшли дев'яності роки. Все міняється, колгоспи розпадаються, аж дивно, як воно могло так статися. Люди починають навертатися до Бога, хоч життя не стало легшим, але ніхто нам не забороняє вірити в Бога і навіть молитись до Нього. Дивно те, що ті, які будували колгоспи, тепер їх розтягнули, розпродали, а люди залишились без нічого.

До нас прибув старший віком священик Харитон із Лучинця. Знову збирались люди у нашій хаті, і він відправляв у нас святі Літургії. Одного разу тяжко захворіла моя мати і помирала. Вона покликала мене з чоловіком і дітей та й стала говорити з нами:

– Відчуваю, що буду скоро помирати. Життя моє було нелегким, але дякую Богові, що не зневірилась у Ньому. І вас прошу жити згідно Божих заповідей. Найбільше мене болить, що ви живете без церковного шлюбу, а таке життя не благословенне Богом. І це мене болить, що ви живете без святої Сповіді. Так жити не можна.

В цей час я дивилась на Миколу, а він на мене, і тут я штовхнула його і кажу:

– Скажи щось мамі, бо все залежить від тебе.

Микола положив руку на серце і сказав:

– Шлюб ми обов'язково візьмемо, за це не переживайте.

Наша мати зраділа, усміхнулась і знову каже:

– Тож не забувайте про молитву, кожного дня моліться на вервиці. Бо насправді ця молитва має велику силу у подоланні всяких труднощів у житті і допомагає у витривалості під час терпінь, які завжди нас супроводжують, які ніколи нас не покидають.

Мама померла щасливою смертю, посповідалася, запричастилася і прийняла Тайну Оливопомазання. Маму поховали, а життя продовжується. Мій Микола знову забув, що говорив мамі і не хотів про шлюб навіть слухати.

– Стільки прожили без шлюбу, то проживемо так і дальше, що воно дає? – говорив сердито він до мене. Я мовчала і більше не хотіла його дратувати.

А це було тринадцять років тому. Вранці я вигнала пасти корову. Саме прийшла черга мені пасти стадо. І коли я завертала одну корову, вона немов збісилась. Раптом накинулась на мене, взяла на роги і кинула до землі, а потім ще раз, і ще, поки я не впала на спину. Тоді стала мене бити рогами. Дякувати Богові, що не розпорола мені живіт. Недалеко також пасли свої корови два мужчини з нашого села. Побачивши все, підбігли і відігнали цю корову. Я відчувала страшні болі і лежала на землі безпритомна. З села прийшли сусіди, а чоловік машиною привіз мене додому. Привезли лікарку з району. Вона подивилась і сказала везти мене в лікарню до Мурованих Куриловців. Тут почалося моє лікування і нова хресна дорога на металічному ліжку. Найбільше мене турбувало, чи вза-

галі буду ходити і жити. Біля мене завжди була вервиця, на якій я постійно молилась, так як вчила мене колись мати. Надіялась тільки на Бога.

Мене часто відвідував мій чоловік Микола. Я відчула, що його любов до мене не вгасає. Він, побачивши мої терпіння, дуже переживав і навіть страждав за мене, і біля мене, і вдома. Дійсно, правдиво каже поет, чим більше любитимеш, тим більше навчишся сприймати і розуміти терпіння і навпаки, чим більше терпітимеш, тим більше любитимеш.

Коли мені ставало легше, в моє серце вселилась надія. Я відчувала, так як колись нас навчав священик, що навіть найменше терпіння походить з неба. А коли приходив чоловік, то відчувала його любов, і хотілось ще жити для нього. Тут щось поєднувалось небесне і земне. Я зрозуміла, що любов і терпіння освячують нас і перемагають всякий відчай і розпач. Ми в час молитви стаємо добрішими і милими Богові і своїм найближчим. Тому любов і терпіння завжди йдуть в парі. Одного разу мені Микола говорить:

– Ти молишся цілими днями, а Бог не піднімає тебе…

Я захотіла його вколоти:

– Можливо, Господь дав мені терпіння через твою байдужість. Пам'ятаєш, як ти давав слово матері, що візьмеш шлюб зі мною, а потім про все забув.

Він подивився на мене, і в нього потекли сльози жалю, що аж мені було ніяково. Ми мовчали, а через деякий час він, витираючи сльози, каже:

– Як тільки ти видужаєш, обов'язково візьмемо шлюб.

Для мене це була велика радість, що зможу перед Богом врешті очистити свою душу. У мене виникла надія, що я скоро буду здоровою, піднімуся на ноги. Любов і терпіння завжди йдуть в парі, така Божа воля. Любов дає поштовх новій надії, які збуджують глибоку віру в Милосердя Боже. Тому Господь Бог наділив найвище своє створіння – людину – чеснотами віри надії і любові.

З цього часу мені ставало з кожним днем легше. Мене забрали з лікарні додому. Більше як півроку пролежала. З великими труднощами стала підніматися на ноги, але ходити не могла. Тіло було ослаблене, та й ноги не слухались. Найбільше мене радувало, що дома я могла молитися досхочу, хоча молилася лежачи. Чоловік також був задоволений станом мого здоров'я, хоч далі хворів на бронхіальну астму і страждав від неї. Я почала просити його, щоб ми молилися разом. А він ніяк не хоче, що тільки йому не говорила. «Отче наш», відмовить зі мною і втікає, каже, що має якусь роботу.

Тоді я кажу йому:

– Якщо ти хочеш, щоб я була здоровою, будемо молитися разом, біля мене стій і слухай, як я молюся.

І дійсно, він послухався мене, уважно слухав, як я молилась. Через деякий час я йому кажу:

– Повторюй за мною.

Одного дня прийшов до нас отець Харитон. Ми його попросили, щоб він дав нам шлюб, адже ж разом прожили тридцять сім років. Отець радо погодився. І дав нам першу катехитичну науку. Я не могла утаїти своєї душевної радості, коли побачила, як мій Микола слухав священика і кожне слово уважно сприймав, брав його до серця. Після науки він сказав:

– Нам весь час говорили про якийсь рай, щастя комунізму, а ви говорите, що людина народжується для того, що вірити, страждати, терпіти і любити. В дійсності у кожної людини є свій хрест, це я знаю по досвіді мого життя. Можливо, це була найбільша помилка мого життя, що я вірив у безбожну ідеологію.

Тоді священик навів слова з Євангелія:

– Христос каже: «Навчіться від мене, бо я лагідний і сумирний серцем, то ж знайдете полегшу душам вашим. Ярмо бо моє любе й тягар мій легкий» (Мт.11,29-30). Отже, з Богом навіть тут, на землі, у терпіннях, ми відчуваємо насолоду цього життя. Я бачу, що ви хворі, і ваша дружина тяжко хворіє, але ви щасливі. Чому? Та тому, що ви любите одне одного. Нам ніколи не буде страшно, коли ми до терпінь будемо приготовані. Наприкінці ми пересвідчимося, що терпіння удосконалюють нас, творять з нас правдиву людину.

Через два тижні у нас було велике торжество. В селі церкви немає, то Служба Божа відправлялась у нашій хаті. Перед тим усі ми сповідалися. В гості прийшли всі знайомі і рідні, які ще колись приходили до нас на відправу. Внучка читала Слово Боже, а ми співали. Після Служби Божої ми з Миколою взяли шлюб. Боже, я ніколи не бачила таким щасливим свого чоловіка. Від того часу він ніколи не пропускав Служби Божої, приступав до Сповіді, і постійно молився зі мною разом.

Після цього в нашій хаті отець Харитон завжди проводив катехизацію, на яку приходило дванадцятеро дітей. Микола також слухав, що отець говорив їм. Завжди чай їм зготовить, вгостить їх, і додому спровадить.

А мені з кожним днем ставало легше. Почала ходити по хаті, потім по дворі, але з паличкою, з якою я до сьогодні не розстаюся. Так вже мені судилося. Та я щаслива, що стала на ноги, бо треба було мені служити своєму чоловікові. Йому ставало важче з кожним днем, мучила його астма. Приймав ліки, але хвороба своє знає. Тепер я обходила його. Найбільше мене дивувало, що він приймав свої терпіння з розумінням. Я ніколи не думала, що з партійного безбожника він стане віруючим, що він буде молитися. Роздумуючи над життям, прийшла до висновку, що це моя мати молилась за нього, а може наш дід, дядько і родичі, які були репресовані і загинули як мученики тяжкою смертю, молилися за нього і за мене, і за моїх дітей.

Одного дня Микола лежачи каже мені:

– Поклич нашого отця Харитона, нехай мене посповідає і помолиться наді мною, може мені полегшає.

Я подзвонила, а на другий день отець пішки з Лучинця прийшов до нас, не зважаючи на те, що йому вже під вісімдесят років. Прийшовши, він розвеселив нас, почав розповідати, які випадки були у його житті, і про різні дороги кожної людини, якими вона йде до Бога:

– У кожного є своя дивна година, в якій мусимо здати свій життєвий екзамен. І кожний, рано чи пізно мусить з нею зустрітись. Деколи життя наше проходить як той буревій після сонячного дня. Але після буревію знову наступає гарний сонячний день, – пояснював він.

Потім почав говорити про вічне життя в небі, до якого можна увійти, поєднавшись з Богом, взявши з розумінням своє терпіння, як Божу волю.

Недовго судилося жити моєму чоловікові. Як я не старалася, щоб знайти найкращих лікарів, найкращі ліки, та Бог по-іншому зарядив, і Микола помер. Він був у повній свідомості своєї кончини. І я спокійна за нього. Перед смертю говорив ще довго з нашими дітьми, внуками, і мені дуже дякував за своє навернення до Бога. Був спокійним, і в такому стані віддав Богові душу. Похорон відбувся зі Службою Божою, прийшло багато людей.

А я залишилася з дітьми і внуками. Час від часу приїжджає до нас священик і відправляє Службу Божу, і цьому дуже радію. Деколи їздимо до Лучинця на відправу. І за це дякуємо Богові, бо знаю, якщо Бог захоче, то моя душа вже тут, на землі, знайде спокій і дорогу до безсмертної Батьківщини. ■

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК

ЯК ЦВІТ КАЛИНИ

Як цвіт калини білосніжно-чистий,
Мов пелюстки тендітної лелії,
Твоє Ім'я і лагідне, й пречисте, –
Твоє Ім'я, Маріє.

Немов травневі вранішні дощі
І незабудок лагідна замрія,
Твоє Ім'я – бальзамом для душі –
Твоє Ім'я, Маріє.

Маріє! Непорочна! Пресвята!
Твоя опіка нам життя леліє!
Твоє Ім'я – потіха і краса,
Твоє Ім'я, Маріє.

ВСМІХНИСЬ, МАРІЄ!

Всміхнись, Маріє, сонячним дощем
І веселковим променем розлийся!
Наповни душу, втомлену ущент,
І усміхнися, з неба усміхнися.

А світ у злі, у мороці дріма.
І плаче янгол срібною сльозою.
Та Він прийшов, Ісус умер й повстав,
І смерть подужав Вічною Любов'ю.

Неправда, гріх, облуда й суєта,
Злостива помста очі заступає.
І плаче Богородиця Свята,
І янгол плаче, сльози витирає.

Всміхнись, Маріє, звесели уста,
Люблю Тебе, нас – армія недремна.
Ми – світло світу, воїни Христа,
Всміхнись, Маріє, зло встає даремно.

Надія гордих – в порох перейде,
І золото багатих – поржавіє.
Твій Син живий! Воскрес! Твій Син живе!
Всміхнись, Маріє!

«ПРО ВИБОРИ ДО «НЕБЕСНОГО ПАРЛАМЕНТУ»

Святослав СУЛТАН,
м.Червоноград

В Україні, як і в більшості держав світу, народне волевиявлення здійснюється через вибори. Ось і зараз ми стоїмо на порозі чергових парламентських виборів. Як і на попередніх, місцевих, ми будемо обирати не тільки політичні партії, а й конкретних кандидатів у депутати по мажоритарних округах – як представників від певних політичних сил, так і самовисуванців.

Під час виборів ми так багато приділяємо уваги політиці, але чи задумувалися ми, що існують ще й інші «вибори» – Небесні, на яких кожний з нас є «кандидатом в депутати», «парламентом» є Рай, а «депутатами» Святі, які перебувають в Раю. «Виборцем» же нашим є Бог, а «днем голосування» день, коли після смерті фізичного тіла душа постає перед Господом Ісусом Христом, який має повне право обрати, чи не обрати її до Свого «Небесного Парламенту».

В Україні виборча кампанія триває 90 днів, під час якої кожен кандидат в депутати намагається продемонструвати виборцям свої найкращі якості, показати, що він завжди дотримується законів, здійснює благочинність, тобто виборці для кандидата на цей період стають центром усіх його дій. Все це він робить для того, щоб переконати їх у своїй достойності бути обраним до парламенту, щоб в день голосування вони саме за нього віддали свій голос.

У «виборах» же до «Небесного Парламенту» «виборча кампанія» триває протягом усього нашого життя. Щодня, щохвилини, щоміті ми мусимо робити все для того, щоб сподобатися нашому Єдиному «Виборцю», Богу, шляхом дотримання Закону Божого, вправляння в чеснотах, здійснення добрих діл, а Ісус Христос має бути постійно в центрі нашої «виборчої кампанії» ціле життя.

Задаймо собі запитання: чи ми, як виборці, проголосували б за людину, яка є злодієм, розпусником, проводить нечесне і гріховне життя? Ніколи.

Фактично, віддаючи свій голос за кандидата, ми звершуємо певною мірою над ним суд, адже такий вибір ми робимо на підставі позитивної чи негативної оцінки його вчинків, життєвого шляху, проголошених ним намірів на майбутнє, громадянської позиції.

Так само і Господь у день «Небесних виборів» звершить Свій суд, на якому дасть справедливу оцінку прожитому нами життю, і не тільки за здійснені вчинки, а й «за кожне пусте слово, яке скажуть люди, – дадуть відповідь судного дня за нього. Бо за словами твоїми будеш виправданий і за словами твоїми будеш засуджений» (Мт.12,36-37).

І якщо звичайний кандидат в депутати може від виборців приховати темні сторони свого життя, то від Всюдисущого, Всевидячого і Всезнаючого Бога ми нічого сховати не зможемо, а тому жодного лицемірства в «Небесних Виборах» бути не може.

І все ж, чому ми, на відміну від наших кандидатів в депутати, які роблять все можливе для того, щоб потрапити лише на кілька років у Верховну Раду, робимо так мало для того, щоб отримати вічні блага в «Небесному Парламенті» Бога Отця, Сина і Святого Духа?

А тому щосекунди своїми ділами, думками, молитвами переконуймо Найсправедливішого «Виборця» – Господа – в нашій достойності бути обраними до Його «Небесного Святого Парламенту», щоб по смерті почути слова: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу» (Мт.25,34). ■

НАШІ ПОЧУТТЯ І ОЧІКУВАННЯ

Олег ГУСАК,
м. Івано-Франківськ

«Слово ж моє і проповідь моя не були в переконливих словах мудрости, а в доказі духа та сили, щоб ваша віра була не в мудрості людській, а в силі Божій». (1Кор.2,4-5).

Святий апостол Павло багато їздив по різних містах і країнах, проповідуючи Слово Боже, навертаючи людей та укріплюючи їхню віру в Єдиного Бога. Нелегку ношу вділив Господь нашим пастирям і зараз, бо живемо в дикому світі гріха, у світі сумнівів та невігластва. Цим користуються атеїсти і сектанти, щоб «просвітити» своїми методами простий народ, а часом і недовчених професорів синтезованою ними наукою про іншого Бога…

І саме тому ми чекаємо від священиків розумних і відважних проповідей, які очистили б думки віруючих від різних сумнівів та суперечок, допомогли б зрозуміти просту істину любові до Бога і свого ближнього. Напевно, крім пояснень святого Євангелія душпастир повинен вникати в суспільне життя, його теперішні незгоди і турботи. Здавалось би, науковий прогрес повинен допомогти виживати і покращувати долю кожного з нас. На відміну від часу гонінь, які наше суспільство пережило в часи воюючого атеїстичного комунізму, тепер можна свобідно сповідувати свою християнську віру. Та на зміну терору сьогодні наступив період фарисейства і перекручень Христової віри різними «лжепророками».

Варто пам'ятати, що більшість людей, які набожно вислуховують Службу Божу – це люди середнього віку і їм через складні минулі обставини не довелося пізнати християнську віру ні в школі, ані в церкві, вони не пізнали основ катехизму, Старого і Нового Завіту, заповіді Божі; в кращому випадку навчились від батьків «Отче наш» та «Богородице, Діво». Думаю, потрібно навчати молодь, як одягатися, ідучи до храму, як поводитися під час Служби Божої, адже не кожний батько чи мати вважають за потрібне давати такі настанови своєму «чаду»! Також варто наголошувати, як приступати до Святого Причастя. Людина, наближаючись до священика із Найсвятішими Тайнами, скорботно каючись за гріхи, відчуває більшу відповідальність перед Церквою і приймає Небесну благодать, що сходить на неї в цей момент! Справді, не від кількості причащань залежить підтвердження нашої доброї віри в Єдиного Бога, а від якості нашої душевної тривоги про своє праведне коротке життя на цій грішній землі.

Особливо гостро тепер стоїть проблема вживання алкоголю та наркотиків, про гидоту цього слід розповідати уже в молодших класах школи. Мабуть, настав час вияснити погляди Церкви щодо «невсипущих жебраків», особливо дітей, які вже вибрали собі професію жебракування біля церкви. Як відомо, більшість із них не голодні і завжди мають теплу одежу, а гроші використовують для грішних забав.

Також добре було б на проповідях вислухати вчення Церкви щодо дбайливого ставлення кожного з нас до природи – тварин і рослин – адже все це дароване нам Богом, і його потрібно берегти.

Про все вищесказане хотілось би почути з уст наших проповідників у храмах, збагативши при цьому почуття відданості у вірі. Хочеться, щоб розтривоживши душу, люди жили не тільки сьогоднішнім днем, але й подбали про майбутнє своїх дітей, своєї держави – великої України! ■

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Слава Ісусу Христу!

■ Шановна редакціє.

Хочу скласти щиру подяку Ісусові Христу, Пресвятій Богородиці, св. Юді-Тадею, св. Антонію Падевському, бл. Яну Антонію Фаріна, блаженній Йосафаті Гордашевській, всім святим, апостолам і мученикам за вислухані прохання у важкий період життя!

На моїй життєвій дорозі відбувається дуже багато різноманітних ситуацій і всіх їх тяжко одній пройти та подолати, але знаю точно та раджу усім людям: «Моліться, вірте, просіть і Бог обов'язково Вас нагородить своїми ласками, любов'ю та благословенням, вислухає просьби і виконає те, що просите!»

Особливу подяку складаю св. Юді-Тадею, бо мала здати дуже велику сесію, а заочне навчання, робота не дали належно підготуватися до неї і я вирішила звернутися для святого (молячись дев'ятницю до Юди-Тадея та обіцяючи подати у Вашу редакцію подяку), щоб допоміг щасливо здати екзамени та заліки. Ви й не уявляєте, яке це було для мене щастя і радість, коли я успішно здала усю сесію.

Дякую Вашій редакції!

Оля,
м. Жовква, Львівська обл.

Дорогі наші Отці!

■ На сторінках Вашого часопису висловлюю щиру подяку Господу Богу, Ісусові Христу, Пречистій Діві Марії, святому апостолові Юді-Тадею, святим мученикам Вселенської Церкви за вислухані молитви та одержані ласки у важких життєвих обставинах, а особливо в поліпшенні здоров'я.

Галина Гаєвська,
м. Бар, Вінницька обл.

■ Шановна редакціє «Місіонаря», через Ваш часопис хочу висловити свою безмежну вдячність Господу Богу нашому Ісусу Христу та Пресвятій Богородиці, св. апостолові Юді-Тадею, блаженному Миколаю Чарнецькому, св. Філомені, св. о. Піо, св. Антонію, св. Шарбелю, Страдецькій Матері Божій за випрошені і уділені для нас ласки. Особливо подяка св. Юді-Тадею за вислухані мої молитви, за щасливу операцію сина Руслана та його видужання.

Романія Калита,
м. Мостиська, Львівська обл.

■ Хочу висловити щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, моїм улюбленим опікунам: св. Юді-Тадею, св. Антонію, св. Філомені, св. Анні, св. отцю Піо, св. Шарбелю за отриману ласку – поступлення моєї доньки в Український католицький університет.

Хочу поділитися з Вами своїми думками у цих рядках вірша. Бо коли заглиблюєшся та аналізуєш своє буття, то серце огортає сором перед Всемилостивим Ісусом.

Люблю Тебе, о любий мій Ісусе,
Надіюся на Тебе і боюся,
Що відійдеш від мене чи покинеш
За всі мої провини, нетерплячість,
За гнів, за гордість та невдячність.
Ти, милосердний, завжди з нами поруч,
А ми цінуємо не завжди Твою поміч.
Ми Твої ласки часто зневажаєм,
І знов гріхом Тебе ми ображаєм.
І прибігаємо до Тебе, коли плачем,
Коли туга на серці, ох, невдячні.
«Ріднесенький, прости» – завжди ми просимо,
А як владнається усе, то знову злосні ми,
Та як схиляю низько свою голову
Й ховаю очі в землю, бо так соромно…
Сльозами каюся та перепрошую,

Тебе, Ісусику, я люблю і попрошу я,
«Не гнівайся, прийми мене, потіш мене,
Бо лише Ти, мій Боже, розумієш все.»

Ваша читачка, Шимко Леся, м. Львів

■ Шановна редакціє «Місіонаря»!

Від щирого серця складаю подяку всім святим і заступникам перед Богом Матері Божій Неустанної Помочі, св. Юді-Тадею, св. отцю Піо, св. великомученику цілителю Пантелеймону, св. Шарбелю, бл. Миколаю Чарнецькому, св. отцю Миколаю, до яких молилася за виздоровлення свого чоловіка після двох важких операцій, за вислухані молитви та отримані ласки.

А також прошу Божого благословення для всіх людей доброї волі і всіх священиків, що молилися за виздоровлення мого чоловіка.

Марія Іванців, м. Новий Розділ, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

■ Хочу подякувати св. Юді-Тадею за Його ласку, яку Він мені подає, вислуховуючи мої щоденні молитви. Щиро дякую за Його опіку, яку він надав мені під час навчання (особливо про Його допомогу на вступних екзаменах, коли щира молитва до Нього допомогла не втратити надію і вступити у вищий навчальний заклад на бюджетну форму навчання). Я дякую за всі ласки у моєму особистому житті, які дає мені Господь через святого Юду-Тадея, заступника в усіх потребах у житті. Хоча я звернулась з молитвою до Нього тільки восени 2010 року, але до цього часу Він вислуховує усі мої молитви і не покидає ні на мить, тому цим листом хочу подякувати моєму Опікунові і ще раз підтвердити силу щирої молитви і заступництва святого Юди-Тадея, який спішить з допомогою і подає свою святу ласку і виєднує у Бога для мене милосердя.

Щиро моліться і вірте.

Іра Юськів, с. Безброди, Буський р-н, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

■ Хочу скласти щиру подяку св. Юді-Тадею, що Він допоміг мені у життєвих обставинах, в яких я була втратила надію, а також не знала, як в них повестись. Чекати на допомогу колег або друзів – я зрозуміла, що буде марно, тому що вони мені не допомогли б. От і вирішила молитись Дев'ятницю до святого Юди-Тадея в наміренні допомогти вирішити мою проблему.

На даний час мої справи йдуть на краще, тобто вирішуються позитивно. Я повністю віддалась в руки Богові і молитвам св. Юди-Тадея, а також вірила, що Він мене не залишить в біді, а обов'язково допоможе. Бог просто хоче, щоб ми звернулись щиро за допомогою, і Він обов'язково допоможе, тільки треба вірити. В наміренні я пообіцяла 12 Служб Божих за душі в чистилищі, а також розповідати про святого Юду-Тадея, який допомагає в безнадійних обставинах.

Також хочу звернутися до всіх людей: де б Ви не ішли, що не робили б, або не розуміли, як Ви повинні повестись в тих чи інших обставинах – помоліться, попросіть св. Юду-Тадея про допомогу, а Він обов'язково покерує Вами і правильно направить Вас.

Слава Ісусу Христу!

Вікторія, м. Жидачів, Львівська обл.

■ Хочу скласти подяку Богові, що нас вислухав; за вислухану потребу: Пречистій Діві Марії – Таїнственній Троянді, св. Юді-Тадею, св. Венедикту, св. Антонію Падевському, блаженному Миколаю Чарнецькому, блаженному Микиті Будці, блаженному Йосафату Коциловському, Митрополиту Андрею Шептицькому, святому цілителю Пантелеймону, св. Йовові, сестрі Софронії Ерделі, блаженній Йосафаті Гордашевській, Всецариці сиріт і чужинців, Страдальній Матінці Божій, Зарваницькій Матінці Божій.

Читачка часопису «Місіонар»

Слава Ісусу Христу!

■ Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею, отцю Роману с. Млиниська, отцю Роману смт. Журавно.

Через молитви, дев'ятниці до св. Юди-Тадея я випросила в Бога ласку, що мій чоловік знайшов добру роботу.

Подяка від моєї дитини за отриману ласку і поміч, щоб ще більше людей навернулося до Святої Церкви і користали з великих Ласк Божих через руки святих, даних для нас в поміч Божим Милосердям.

Тетяна, смт. Журавно, Жидачівський р-н, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

■ Звертаюсь до Вашого журналу з нагоди радісної події. Після наших щирих молитов до Божої Матері Неустанної Помочі, святого апостола Юди-Тадея, Антонія Падевського, отримали Божу ласку. Наша донька і онука захистила магістерський диплом на відмінно.

Дякуємо Тобі, Господи, за отриману ласку і вислухані молитви.

Родина Лавренюк, м. Першотравенськ, Дніпропетровська обл.

Слава Ісусу Христу!

■ Шановна редакціє, дозвольте на сторінках Вашого часопису скласти найщирішу подяку Господу Богу, Його безмежному милосердю, Пресвятому Серцю Ісуса, Непорочному Серцю Марії, Святому Духові, св. апостолу Юді-Тадею, св. Онуфрію, св. Антонію Падевському, св. отцю Піо та всім Небесним заступникам за вислухані молитви й допомогу при здачі ЗНО та вступу до ВНЗ на ту спеціальність, до якої відчув покликання.

Постановляю й надалі віддавати все в Божі руки, молитися, вірити і поширювати набожність до цих святих.

З великою вдячністю Святослав, м.Дрогобич, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

■ Хочу скласти щиру подяку Господеві нашому Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, св. апостолові Юді-Тадею, св. Анні, св. Філомені, Божому Милосердю, св. Антонію Падевському, душам у чистилищі, своєму Ангелу-хоронителю і всім небесним силам.

Я неодноразово звертаюсь з різними проханнями нашого повсякденного життя до святих і всіх небесних сил. За свою сім'ю, за своїх рідних, знайомих і завжди отримую ті ласки, які згідні з Божою волею.

Зараз настав дуже тяжкий час у нашому житті, але якщо ми будемо жити з Богом, то нам буде набагато легше.

Постійна читачка журналу «Місіонар», Тернопільська обл.

Слава Ісусу Христу!

■ Дорогий журнале «Місіонар». Хочу подякувати Вам за такий прекрасний журнал. Хочу висловити подяку Всім, до кого я молюся. Дякую.

Слава Ісусу Христу!

Юля Кутинська, м. Золочів, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

■ Хочу через Ваш журнал скласти подяку св. Юді-Тадею за всі ласки, які він мені подає від тоді, коли я дізналася про набожність до нього. А це вже 14 років. Я прошу Його про поміч, хоч признаюся, що не завжди Він мені в усіх потребах допоміг. Не можу вже їх зараз перечислити. Одного разу я загубила годинник, але це був час коли вони були в дефіциті, і знайшла.

Св. Юда-Тадей мені завжди і у всьому допомагає і я йому дякую за це. Хай мені простить, що я йому швидше не дякувала. Я тепер стараюся до нього молитися, коли є час і дякувати за ласки.

Ірина, Зборівський р-н, Тернопільська обл.

КРОСВОРД «СВЯТИЙ АПОСТОЛ ТОМА»

(Три крапки замініть словом із Святого Письма)

Підготувала Леся ШТИКАЛО

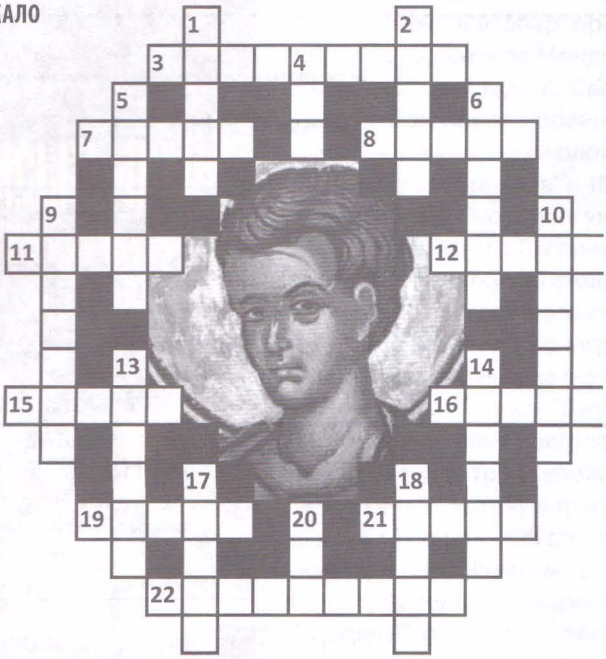

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 3. Голандський маляр, автор картини «Переконання святого Томи». 7. Священнослужитель у древніх євреїв. 8. Брат Марти і Марії, котрого воскресив Ісус Христос. 11. Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і … було – Бог. 12. Запас знань з певної галузі науки та практичного досвіду. 15. Одна із Божих чеснот. 16. Ще й інші вівці я маю, що не з цієї кошари. Я і їх мушу привести, і вчують вони мій голос, – і буде одне … й один пастир! 19. … Тобі Серце Христове, Відвічная Божая Любове. 21. Господи, – каже до нього Тома, – не знаємо, куди ти йдеш. І як нам знати тую путь? Ісус до нього: «Я – путь, істина і …! Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене. 22. Від його імені були написані Діяння і … Томи.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Жінка й каже до нього: «Відаю, що має прийти …, чи то Христос. А прийде, то все і звістить нам.» А Ісус їй: «То я, що говорю з тобою.» 2. Взірець досконалості. 4. Синонім до слова насолода, блаженство, щастя. 5. Христова … . 6. Місто в Індії, де проводив свої місії святий апостол Тома. 9. Тома ж, один з дванадцятьох, на прізвисько … не був з ними, коли то прийшов Ісус. 10. Галилейське місто, де народився Тома. 13. Місто на Львівщині, котре славиться василіянською друкарнею, виданням корисної релігійної літератури. 14. Деякі обурилися між собою: «Навіщо, мовляв, така … мира!» 17. Господь звільнить мене від усякого лихого вчинку і спасе мене для свого небесного Царства. Йому … на віки вічні! 18. Богослужіння в складі всенічної, що його відправляють у притворі. 20. І відказав Тома, мовивши до нього: «Господь мій і … мій!»

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за вересень 2012 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 4.Ямб. 9.Захарія. 10.Гонорар. 11.Мед. 12.Драматург. 13.Ной. 16.Тадей. 19.Софія. 20.Вавилон. 23.Вернісаж. 24.Теологія. 27.Зануссі. 29.«Вихід». 30.Слава. 33.Піо. 34.Виховання. 35.Жар. 38.Атестат. 39.Літанія. 40.Цар.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Капелан. 2.Рай. 3.Тіара. 5.Монастир. 6.Добро. 7.Бог. 8.Заповіт. 14.Семінарія. 15.Добромиль. 17. «Паламар». 18.Колесса. 21.Єва. 22.Сян. 25.Буковина. 26.Милість. 28.Євразія. 31.Тираж. 32.Індія. 36.Ост. 37.Бас.

ПЕРЕДПЛАТА НА 2013 РІК

форма СП-1

Державний комітет зв'язку та інформатизації України

АБОНЕМЕНТ На ~~газету~~ журнал

23959
(індекс видання)

Місіонар
(найменування видання)

Кількість комплектів

на 2013 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Куди
(поштовий індекс) (адреса)

Кому
(прізвище, ініціали)

ПВ	місце	літер

ДОСТАВНА КАРТКА ДОРУЧЕННЯ

На ~~газету~~ журнал

23959
(індекс видання)

Місіонар
(найменування видання)

Вартість	передплати	грн.	коп	Кількість комплектів	
	переадресування	грн.	коп		

на 2013 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Поштовий індекс

код вулиці

будинок корпус кв.

код передплатника

місто
село
область
район
вулиця

Прізвище, ініціали

Вартість передплати:
на **1 місяць** – 5.60 грн.
на **3 місяці** – 16.80 грн.
на **6 місяців** – 33.60 грн.
на **11 місяців** – 61.60грн.

«Каталог видань України» стор. 147

«НОВА УКРАЇНСЬКА ІКОНА» НОВА НАГОРОДА ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

Дмитро СТЕПОВИК

"НОВА УКРАЇНСЬКА ІКОНА XX – ПОЧАТКУ XXI СТОЛІТЬ"

Традиційна іконографія та нова стилістика

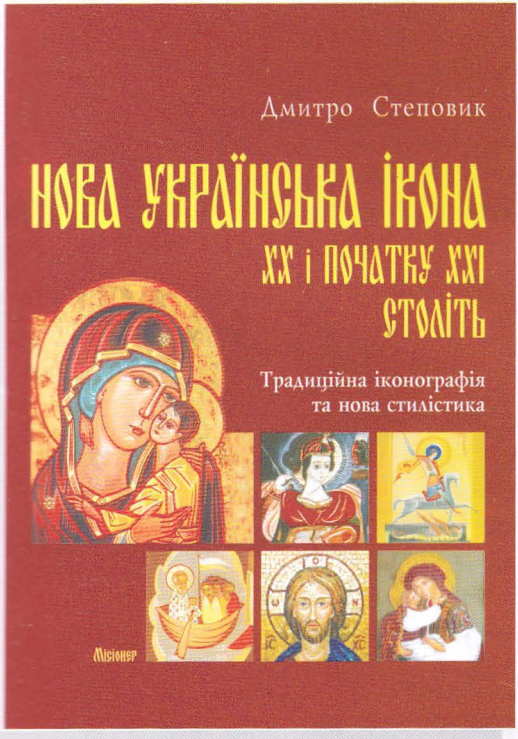

Під час проведення XIX Форуму видавців у Львові, Видавництво "Місіонер" представило нові видання, зокрема, Баттіста Мондін "Філософія релігії і теодіцея", "Святі тайни", "Святий Володимир Великий", а також повне зібрання (в 12-ти томах) книги Марії Вальторти "Богочоловік", серію "Духовна спадщина святих отців" в 10-ти томах, пісеник "Калинова пісня". Особливої уваги заслуговує книга професора Дмитра Степовика "Нова українська ікона XX – початку XXI століть", яка була відзначена нагородою цьогорічного книжкового форуму. Це вже друга нагорода монографії. Першу відзнаку книга "Нова українська ікона" отримала на Фестивалі української книги "Джура – фест" у квітні 2012 року. Досліджуючи новітню ікону як витончене мистецтво, Дмитро Степовик приділяє увагу її походженню, зв'язку з традицією. Аналізуються ікони XX і початку XXI століть в Україні й українській діаспорі. Чільне місце в монографії приділено передумовам відродження й оновлення ікони, богослов'ї, філософії та естетиці ікони, історії дослідження ікон в Україні та зарубіжних країнах, сучасному стану іконотворчості.

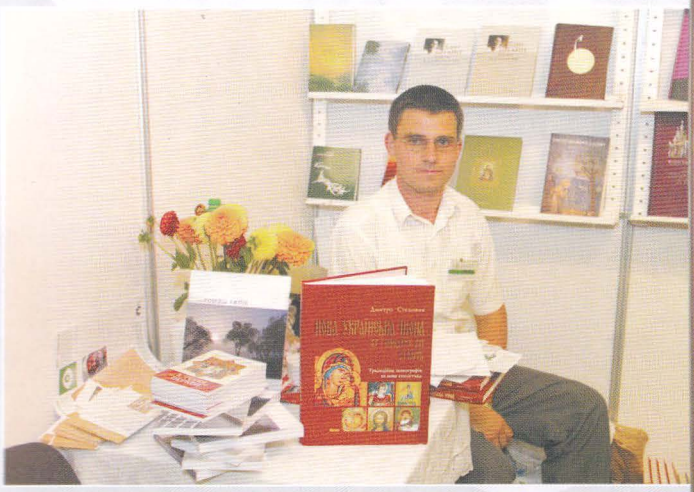

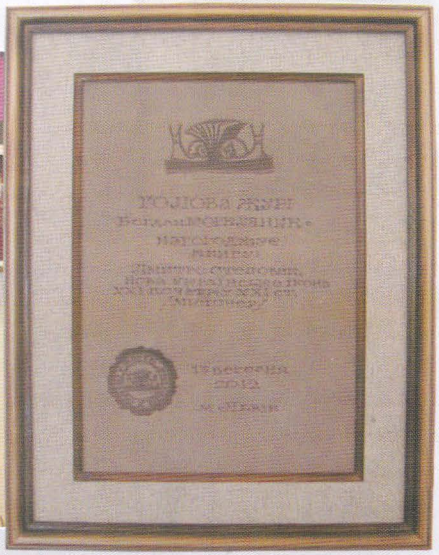

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,

тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
shop@missioner.com.ua
http: www.missioner.com.ua

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

В КОЖНУ ХРИСТИЯНСЬКУ РОДИНУ

Християнський часопис «Місіонар» зможе стати для вас духовним приятелем, який допоможе зрости у Христовій вірі, збільшить у серці любов до Бога і ближніх та розрадить у хвилині смутку.

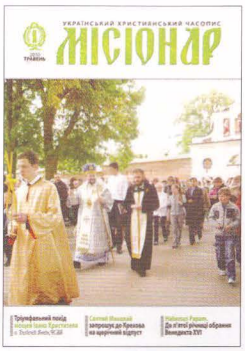

ЧАСОПИС «МІСІОНАР»
ви можете придбати

✓ **В редакції за адресою:**
монастир св. Онуфрія,
вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів, 79019
тел/факс: (03-2) 272-46-94

✓ В будь-якому василіянському монастирі в Україні

Також можна передплатити в будь-якому поштовому відділенні України.
ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 23959

Запрошуємо до співпраці отців парохів, провідників та членів Апостольства молитви, інших побожних організацій та згромаджень.
Читаючи та поширюючи часопис «Місіонар», кожний з нас прилучається до справи євангелізації згідно із закликом Ісуса Христа: «Ідіть вже по всьому світу і проповідуйте Євангелію всякому творінню» (Мк 16,15)